

ת"פ 31133/08/13 - מדינת ישראל נגד אבא יוסף בורוס

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 31133-08-13 מדינת ישראל נ' בורוס(אסיר)

בפני כב' השופטת הבכירה רובין לביא
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים אבא יוסף בורוס (אסיר)

הכרעת דין

1. **ברישא הכרעתי אני מודיעה כי זיכיתי הנאשם מהעבירות המיוחסות לו באישום הראשון ומתקיפה באישום השני אך הרשעתי אותו בעבירת האיום על לוחמי נחשון.**

2. אישום מס' 1:

האשמה המיוחסת לנאשם הינה כי ביום 16/8/2013, בסמוך לשעה 00:50, בכניסה למועדון ה"אילו'זין" בחוף הקשתות באשדוד, על רקע סירוב המאבטחים להכניסו, איים על אדוארד רבנקו ששימש מאבטח במועדון (להלן: "המתלונן"), בפגיעה שלא כדין בגופו, **בכך שאמר לו שיזיין אותו**, וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו. בהמשך למפורט, תקף הנאשם שלא כדין וללא הסכמתו את המתלונן, **בכך שמשך בידו**. בסמוך איים בפגיעה שלא כדין בגופו של המתלונן בכך שאמר לו: **"בוא אני אזיין אותך"** וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו. עוד ובסמוך תקף הנאשם שלא כדין וללא הסכמתו את המתלונן בכך **שדחף אותו עם שתי ידיו**. מיד ובסמוך הגיעו למועדון השוטרים סרגיי מלכוב ודביר אלון, שהודיעו לנאשם על מעצרו ובקשו לבצע חיפוש על גופו, הנאשם סרב לביצוע החיפוש. השוטרים ביקשו מהנאשם להתלוות אליהם לתחנת המשטרה, הנאשם סרב. מיד ובסמוך אחזו השוטרים בנאשם והובילו אותו לניידת המשטרה, בהגיעם לניידת סרב הנאשם להיכנס לתוכה, הצמיד את רגלו למושב הנוסעים ודחף את גופו, כתוצאה מכך נפל לקרקע השוטר דביר אלון ונחבל בידו. השוטר ביקש לאזוק את ידו אך הנאשם סרב להושיטה. בהמשך לאמור לעיל, סרב הנאשם לקום מהקרקע, השוטרים הכניסו אותו לניידת המשטרה, **הנאשם החל להשתולל עם רגליו ותקף את השוטר שמילא תפקידו כחוק, כאשר התכוון להכשיל את השוטר בתפקידו או למנוע או להפריע אותו מלמלאו**. בדרכם לתחנת המשטרה **איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בפרנסתו ובשמו של השוטר בכך שאמר לו "אל תדאג יש מח"ש"**, בכוונה להקניטו או להפחידו. מיד ובסמוך, בתחנת המשטרה, סרב הנאשם ללכת עם השוטרים שנאלצו לגרור אותו לתוך התחנה. בהמשך, התבקש הנאשם ע"י השוטרים לצאת לחקירה אך סרב. במעשים המפורטים לעיל, **עשה הנאשם מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך**. את המעשים המפורטים לעיל עשה הנאשם כאשר הוא שרוי בגילופין - עבירות בניגוד לסעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, לסעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ולסעיף 274 (1) לחוק העונשין,

תשל"ז-1977.

אישום מספר 2:

בתאריך 16/8/2013 בסמוך לשעה 07:00 בבוקר הגיעו למעצר תחנת אשדוד אנשי ליווי יחידת נחשון מאיר עמר ואסממאו ימהרן, וביקשו מהנאשם לצאת איתם לדיון בבית משפט. בהמשך למפורט לעיל, ביקש הנאשם מאנשי ליווי נחשון לאפשר לו לעשן ולשתות כוס תה בטרם היציאה לביהמ"ש אך סורב. מיד ובסמוך ניגש לנאשם **מאיר עמר וניסה לכבול אותו ובתגובה תקף אותו הנאשם שלא כדין וללא הסכמתו בכך שנתן לו מכה בחזה. בהמשך למפורט לעיל, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופו של בכך שאמר לו " אתם גברים פה אני אפגוש אתכם בחוץ" -** עבירות בניגוד לסעיף 382 (א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ולסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

3. א. **מטעם המאשימה העידו:** אדוארד בנקו (ע"ת 1), אלון דביר (ע"ת 2), סרגיי מלכוב (ע"ת 3), מאיר עמר (ע"ת 4), צחי ברמי (ע"ת 5), אסממאו ימהרו (ע"ת 6), בוריס וינברג (ע"ת 7), יניב ששון (ע"ת 8), יוחאי כהן (ע"ת 9), קונסטנטין לוי (ע"ת 10), פקד רינת מייזנר (ע"ת 11).

ב. **כמו כן הוגשו:** דו"ח פעולה (ת/1), דו"ח עיכוב (ת/2), מזכרים (ת/3) ו-(ת/4), צילום (ת/5), דו"ח (ת/6), הודעת נאשם (ת/7), מזכר בדיקה (ת/8), מזכר דוח צפיה מצלמות אבטחה (ת/9), מזכר בדיקת מצלמות (ת/10), מזכר הגעה למקום (ת/11), דיסק ומצלמות אבטחה (ת/12), הצהרה של אהרון בנדרקר (ת/13), מזכר מורן בכר (ת/14), דו"ח (ת/15), מזכר (ת/16), הודעה (ת/17), הודעה (ת/18).

4. א. מטעם ההגנה העיד הנאשם.

ב. **כמו כן הוגשו:** סקיצה (נ/1), צילומי חבלות (נ/2) א-ד, תעודה (נ/3), תרשומת עד (נ/4), מזכר (נ/5).

5. עדותו של אדוארד רבנקו (ע"ת 1):

בתאריך 16.8.13 עבד כמאבטח בכניסה למועדון. בסביבות חצות -חצות וחצי. הם לא אמורים להחליט איזה קליינטים נכנסים למועדון, זו עבודה של הסלקטורית. רק מקשיבים לה ומכניסים או לא מכניסים. פתאום הוא והחברים שלו שומעים אדם מדבר בווליום חזק, הנאשם שאל את הסלקטורית למה שהוא לא יכנס. הבינו לבד שהסלקטורית לא רצתה שיכנס ושיש בעיה בכניסה, ומי שעבד בכניסה, בוריס וינברג, ביקש ממנו לגשת אליהם. הגיע לכניסה וראה את הנאשם. שאל מה הבעיה, ואז הנאשם אמר לו שהוא רוצה להיכנס ולא נותנים לו וכך גם אמר השומר. **שאל בשקט את הסלקטורית למה היא לא מכניסה אותו והיא אמרה לו שהוא מסטול. מסטול בשבילו זה שיכור.** ראה את הנאשם מנפנף בידיים ושואל למה שלא יכנס, הוא לא תקף אף אחד, אבל דיבר לא נכון לסלקטורית ובשניה

הזאת זה כבר העבודה שלו. יש אנשים בכניסה. כדי שלא תהיה בעיה, הלך מאחורי הגדר, ומנע ממנו להיכנס, בעמידה עם ידיים מאחור. כשהתקרב לא הריח ריח של אלכוהול ולכן אמר לעצמו שהוא לא מסטול. כמה פעמים אמר לו לא להיכנס ושילך הביתה. בזמן הזה עומד כשידיו פרוסות לצדדים, שלא יוכל להיכנס. מספר פעמים הנאשם אמר לו, "מי אתה בכלל"? השיב לו שעובד פה ואז אמר לו: "אני אזיין אותך" ואמר לו "בוא, בוא, אני אזיין אותך". הוא הלך לאחור והיה מבסוט שהוא מתרחק. הלך לקראתו והכל מצולם במצלמות, במרחק מטר, מטר וחצי, ולא היה אכפת לו מה שאמר לו, הוא לא נתן לו מכות. הוא רק הולך בהליכה לחוף ומתרחק מאנשים. איפה שיש אדנית, היה שם בקבוק עם זכוכית, הנאשם הולך לאחור ולא רואה את הבקבוק והוא ראה את זה, והבין שאם ילך עוד קצת, יראה את הבקבוק לכן הוא הלך לקראתו כמה מטרים ולקח את הבקבוק וזרק לעבר גינה של פרחים, ככה עוד 3 מטרים עד לים.

ראה ששניהם לבד, ולא מפריע לאנשים, ואז שאל: "מה אתה רוצה, בוא בוא בא, הנה אני פה."

הוא לא ממש נתן מכה, הוא נגע לו בחזה ודחף, בשבילו זה לא מכה.

אלון דביר, ממשטרת אשדוד, מסתובב כל הזמן במקום, ופתאום ראה. לא היה הולך למשטרה, אם דביר לא היה במקום, כי היה קצין 11 שנים בצבא, בשבילו זה סיפור ילדים. דביר כנראה ראה את זה, הגיע, שאל: אדוארד מה קרה, והנאשם אמר שלא נותנים לו להיכנס, ואז דביר אמר לו ללכת לעבוד ושהוא יטפל בזה וזהו.

בדיסק שמקרינה בבימ"ש רואה את הנאשם מדבר עם הסלקטורית. אומר לו לך הביתה ומרחיק אותו, והוא שוב מנסה להיכנס. רואים אנשים מסתובבים בצד ימין. רואים אותו מנסה להיכנס, ושהוא עצמו עומד ומנסה למנוע ממנו להיכנס. מימין נמצאים קליינטיים. מרחיק אותו והוא אומר לו בוא, והולכים, ויש כביש. כל מה שהעיד היום בבית המשפט נכון. זה תואם את העדות שלו במשטרה. לא זוכר את שם הסלקטורית יכול לברר. גם היום עובד באותו מקום.

בהודעה שלו במשטרה מיום 16.8.13, שורה 9 ואילך כשאומרים כניסה למועדון, זו דלת הכניסה. נכון שעמד ליד הגדר שנמצאת בכניסה, כשהגב אליו וחוסם לו הכניסה למועדון.

בשורה 9 בהודעה, אמר שמשך לו את היד ומשך את היד חזרה, בדיסק רואים ששם את היד על הגדר כדי למנוע את הכניסה והוא העיף לו את היד ככה.

העיד בעדות הראשית שהלך מספר מטרים לאחור עד לים, ואם נטען שזה לא מתאים למה שרואים בצילום וכי כמה צעדים זה לא 30 מ', משיב שצופה שוב בסרטון ורואים 6 מ' בטווח הצילום עד לאזור הפרחים. אחרי כן יש אדניות בטון.

בשורות 11 - 12 להודעה מסר שלא התכוון ללכת אחריו, מסביר שבכל זאת הלך אחריו כי הוא כל הזמן אמר לו: "בוא, אזיין אותך". המשיך ללכת איתו לים כי כמה פעמים אומר לו ללכת ושזה יותר טוב בשבילו, אך הוא חזר, "לך בחור", והוא חוזר. לשאלה למה לא רואים בקבוק בשטח כפי שהעיד ולמה בהודעה במשטרה לא אמר שהבקבוק נמצא באדנית השיב שכשבנאדם הולך הוא מבסוט שכן שלא יהיה בעיות בשביל הקליינטיים. אמר לעצמו שאולי יש לו קצת שכל ולא יחזור. לא הריח אלכוהול, יכול להיות שהשוטר לא הבין מה אמר, כשהוא כתב שיכור, כי הוא עצמו אומר מסטול.

בצילום רואים שני אנשים רצים גם כן, ואחר כך חוזרים אחרי זמן קצר, חושב שהם שני קליינטיים. בכניסה הם בסה"כ 3 שומרים.

נכון שאחז את הנאשם בזרוע, לקח אותו ואמר לו בחור, לך הביתה, זה יהיה יותר טוב בשבילך.

6. עדותו של אלון דביר (ע"ת 2):

א. בדו"ח הפעולה (ת/1):

בתאריך 16/8/2015, בשעה 00:50 במהלך משמרת עבודה בשכר בנסיעה לכיוון חוף הקשתות, לאתרי הבילוי, יחד עם השוטר סרגיי מלכוב, הגיע לחלק המזרחי של חוף הקשתות כאשר ראה בחור עם חולצת פסים כחול אדום מושך את ידו של המאבטח אשר שומר במועדון ומתחיל להתווכח ולצעוק. יצא מהר מהרכב, שמע את המאבטח צועק לו אתה לא נכנס למועדון והחשוד עושה תנועה עם יד ימין לכיוון המאבטח. רץ ותפס את הבחור אשר מוכר לו מעבודתו במשטרה כיוסי בורוס. צעק לו משטרה אתה עצור והוא אמר: דביר אלון עוד פעם אתה? אמר לו יוסי מה קרה אתה עצבני ואמר שלא עצבני. ביקש ממנו לבוא הצידה, החשוד בא איתו הצידה וסימן למאבטח לעזוב את המקום ולחזור לעמדה שלו.

הנאשם היה עם ריח חריף של אלכוהול ושפתיו היו שחורות, שאל אותו אם הכל בסדר, הוא אמר בסדר, היה נראה שיכור, ביקש מיוסי להוציא תעודה מזהה או לתת מספר תעודת זהות כי למיטב זכרונו הוא אמור להיות במעצר בית. הנאשם התחיל להכניס ידיו לכיסים, אמר לו להוציא את ידיו עד שיעשו חיפוש, הוא הוציא ושאל אותו אם יש עליו דבר מה פלילי והחל לבצע עליו חיפוש, היה לו בכיס האחורי שטר כסף מגולגל, דבר שהחשוד שאולי מחזיק סמים, שאל אותו אך השיב שלא, ואז התחילו להתאסף אנשים והמקום די חשוך וביקש ממנו להתלוות אליו לניידת על מנת לבצע חיפוש עם תאורה. החשוד אמר שלא לוקח אותו אמר לחשוד שהוא שיכור ויחשוב מה הוא עושה ושילך לבד לניידת, החשוד עמד בחוזקה וסרב לזוז. כבר הגיעו מסביבו מספר אנשים, תפס את ידו של החשוד, הודיע לו שוב שהוא עצור, עם ידו השמאלית תפס בידו השמאלית, ועם יד ימנית תפס בגב התחתון שלו ולקח אותו לניידת, כאשר הגיעו אל דלת הניידת, החשוד סרב להיכנס. הוא דחף עצמו עם הרגל שלו שנגעה בחלק התחתון של מושב הנוסע מאחור, וכך דחף אותו עם גופו. בשלב זה, חיבק את החשוד מאחור והוריד אותו לרצפה, החשוד התנגד והפיל אותו על הרצפה כאשר נופל איתו, וראשו נחבט ברצפה לא בחוזקה. הוא עצמו נפל על יד ימין אשר השתפשפה במרפק ובכף ידו הימנית כתוצאה מהבלימה של הנפילה. בשלב זה קם, שם את רגלו השמאלית על ראשו של החשוד כאשר ראשו מוטח על הרצפה, החשוד ניסה לקום וכתוצאה מכך שיפשף את פניו, הצליחו לאזוק לו יד אחת, את היד השמאלית עם אזיקים אך את הימנית הוא שמר מתחת לבטנו וסרב להושיטה, למרות שכבר היו מעליו. ביקש מהחשוד לשחרר את ידו אך הוא סרב, סרגיי ניסה למשוך את ידו אך לא הצליח ואמר לסרגיי שילחץ לו על הצלעות על מנת שישחרר את ידו הימנית. החשוד החזיק חזק את ידו ולא הצליחו לשחרר אותה, הוא המשיך לזוז כל הזמן והיה מוכרח תמיד להיות מעליו, אמר לסרגיי שיתן לו מכה בצלעות, סרגיי נתן לו מכה אחת וזה שחרר את ידו ורק אז הצליחו לאזוק אותו. החשוד סרב לקום גם כאשר היה אזוק. אמר לסרגיי שירים אותו מהיד והוא מיד אחרת, כך הכניסו אותו חצי גוף אל הניידת אך רגליו היו בחוץ, כאשר רצה להכניס את רגליו וביקש מסרגיי למשוך אותו מהצד השני, החשוד החל להשתולל עם רגליו ולבעוט בו ונאלץ לקפל את רגליו ולסגור בחוזקה את הדלת אשר ככל הנראה פגעה ברגלו כאשר הדלת נסגרה, קיפל שוב את רגליו והתחילו בנסיעה לכיוון התחנה. בדרך, החשוד אמר: "דביר אלון אתה אל תדאג, יש מח"ש" אמר לו נכון ויש בית משפט. בתחנה, בוצע על החשוד חיפוש. לפני כן, מרכב אל חדר המעוכבים החשוד סרב ללכת ונאלצו למשוך אותו על הרצפה כאשר החשוד נרגע הוא אמר אל תדאג יש סימנים, משכת אותי ברצפה, בעטת בי בפנים, אמר לו למה לא הלך לבד אמר שתובע אותו

שעכשיו יש לו מספיק בשביל לתבוע ושאוּלי יקום, אמר בסדר, והתחיל ללכת, עלו איתו אל המשרד בגלל שהיו הרבה מעוכבים למטה. במשרד החשוד התלונן כי הוא רוצה לשכב, אזק אותו והחשוד שכב. מציין כי לחשוד יש סימנים של שפשופים בפניו וכן, הוא התלונן על כאבים ברגלו השמאלית. לאחר 10 דקות החשוד נרדם עד לחקירה. בחיפוש אך לא נתפס דבר. החשוד ביקש להזמין לו עורכת דין, נתן מספר פלאפון ואמר ששמה של עורכת הדין הוא עליזה. התקשר אליה, הזדהה, שאל אותה אם היא עורכת דין אמרה שלא, אז אמר לה סליחה וניתק, החשוד המתין במשרד עד להבאתו לחקירה.

ב. בדו"ח המעצר (ת/2):

עצר את החשוד בחשד שעבר עבירה של תקיפת שוטר, סירוב לעיכוב והתנגדות למעצר לצורך חיפוש.

ג. במזכר (ת/3):

בהמשך לאירוע המעצר של יוסי בורוס, כאשר היה במשרד בסיום הדוחו"ת, החוקר ביקש להורידו לחקירה, ביקש מהחשוד לקום לחקירה והחשוד אמר לו שיגרור אותו עד למטה. קצין תורן ביקש משוטר עם טייזר חשמל לעלות אליו למעלה. כאשר השוטר הגיע, הסביר לו כי מדובר בחשוד אשר צריך להגיע לחקירה ומתנגד בכך שיושב על הרצפה. **החשוד נשאל למה הוא לא עומד והשיב שרוצה שיגרורו אותו. השוטר סרב להשתמש בטייזר, החשוד ביקש שירימו אותו למטה, תפס את החשוד מהידיים והשני תפס מהרגליים, הרימו אותו עד למטה לחדר מעוכבים ומשם עזבו אותו לשוטרי הסיוע ונסעו לעבודה בחוץ להמשך המשמרת.**

ד. במזכר שני (ת/4):

בהמשך לאירוע מהתאריך הנ"ל, בנוגע למאבטח, לאחר שהעביר את העצור יוסי בורוס לשמירה אצל הסיירים, ניגש אל המקום בו עצר אותו, אל מועדון האילוז'ין על מנת לקחת את פרטי המאבטח ששמו אדוארד ואת הפרטים העביר לחוקר להמשך טיפול.

ה. בעדותו בביהמ"ש:

כשראה את המאבטח היה במרחק של 10 מ'. הם היו בכיוון הנסיעה והאיר עם אורות הרכב. עד לכניסה למועדון יש כ- 25 מ', משהו כזה. יש גדר בטון שמונעת כניסה, לא זוכר אם יש צמחיה. המרחק עד למים כ- 300 מ'. **ראה את הנאשם מנפנף בידיו מול פני המאבטח. הריח בוודאות ריח חריף של אלכוהול כפי שציין בדוח פעולה, בשורה 9.**

זה נכון שמכיר את הנאשם מהיכרות קודמת אך ביקש ממנו להוציא תעודה מזהה כי לא זוכר בעל פה את מס' תעודת זהות שלו, כדי לבדוק אם הוא במעצר בית, בשביל זה צריך את תעודת הזהות. לא זכור לו ששבועיים לפני כן תפס אותו על אופנוע עם חברו יוחנן בוזגלו וכבר אז בדק וידע שהוא לא במעצר בית. לשאלה מדוע אמר לו להוציא ידיים מהכיסים עד שיערוך חיפוש משיב כדי להבטיח שלא יוציא כלי תקיפה עד שלא יערוך עליו חיפוש, כדי להגן על עצמו. עצר אותו כי חשש שיכה את המאבטח. החשוד הוכנס לסטאטוס של עצור ברגע שירד מהרכב, כשראה

שמנפנף בידיו לעבר המאבטח. לא צריך להמתין עד שיתן לו מכה. **אמר פעם שניה שהוא עצור כי לפעמים זה גורם לו להירגע.** ערך עליו חיפוש ומצא בכיסו שטר כסף מגולגל. לא תפס את השטר. שטר כסף מגולגל משמש להסנפה של חומר כזה או אחר. לא תפס סם ולכן לא תפס את השטר אך זה העלה החשד שאולי הוא השתמש בסמים.

כאשר ראה אותו בפעם הראשונה עם המאבטח היה חשוק, אבל יש הפנסים של הרכב. **לעריכת חיפוש לקח אותו לכיוון הניידת.** סרגיי היה לידו כל הזמן, ככל שזכור לו, אך לא הסתכל ימינה או שמאלה כדי לברר זאת. אם ביקש ממנו לזוז זה כדי שיוכל לדבר עם החשוד, סרגיי יבוא ויעיד אם ראה או שמע ובאיזה מרחק היה.

היו בניידת מזוהה, כי **עובדים בשכר, אחראים שלא יהיה קטטות והפרות סדר במתחמי הבילוי.** סבירות גבוהה שזה סנדר פתוח מאחור, בדומה לסנדר של פיקוח עירוני.

רצה שיכנס לבד לרכב והוא סרב, ואמר שאין סיבה לעצור אותו. היתה לו בעיה להכניסו לסנדר כי הוא התנגד. בסופו של דבר, הוכנס לסנדר. **רצה להוריד אותו לרצפה בצורה בטוחה, והוא הפיל את עצמו אל הרצפה** ונפל שניהם והוא קיבל מכה בראש ונפל על יד ימין שלו שהשתפשפה במרפק וכף היד כתוצאה מבלימה. נפל יחד איתו ולא ראה בדיוק איך נפל. לא מאמין שהשריטות בצד שמאל זה מהנפילה הזאת. מה שקרה רשום בדוח. אחרי שנפלו, קם, שם לו רגל על הראש, מנע ממנו לזוז. יד אחת אזק, את היד השנייה הימנית סירב להגיש, למרות שלחצו לו על הצלעות וביקשו, **ורק לאחר שקיבל אגרוף לצלעות הוא שחרר את יד ימין. לשאלה לאור המימדים של הנאשם ביחס למימדים שלו עצמו מדוע לא הסתפק במשיכת היד מתחת לבטן כדי לאזוק אותו משיב זה לא קשור למימדים. בנאדם שיכור יכול להשתולל, גם מול 200 קילו.** זה נכון שאמר לסרגיי ללחוץ לו על הצלעות כדי לאזוק אותו. ניסו להוציא לו את היד מתחת לבטן אך זה היה בלתי אפשרי. רשם את כל הנסיונות שלו כדי להוציא לו את היד כדי לאזוק אותו. בהתחלה אמר לו לשחרר את היד, אחר כך נעשו פעולות לפני האגרוף לשחרר את היד. מדובר בשימוש בכח שמקנה לו החוק. הסיבה שעצר את הנאשם רשומה בדוח המעצר. **בדוח המעצר רשם התנגדות למעצר, הפרת סדר ציבורי, תקיפה. בת/ 2 דוח המעצר ציין כי נעצר בשל תקיפת שוטר, סירוב לעיכוב לצורך חיפוש סמים וכלי תקיפה, והפרת הסדר הציבורי, ולשאלה מדוע ציין תקיפת שוטר אם נעצר לפני כן משיב הכוונה שדוח המעצר מולא בתחנה בסוף האירוע. רשמים את כל עילות המעצר עד מילוי הדוח. אם העילה המקורית בגינה נעצר מלכתחילה לא צוינה בדוח המעצר היא מופיעה בדוח הפעולה. בדוח מעצר כתב הפרת סדר ציבורי, בכך התכוון לניסיון לתקוף את המאבטח.**

הדוח מולא בשעה 01:40, מניח שנרדם בסביבות 2:00 אך לא זוכר במדויק. העיר אותו לחקירה. ביקש להזמין עו"ד ונתן מס' טלפון. לא רשם את מס' הטלפון שנתן לו אולי שכח. התקשר ושאל אם מדובר בעו"ד ואמרו לו שלא. לא מתפקידם לתת להם להתקשר לעו"ד אלא תפקיד של חוקר ובכל זאת עשה כן. להבא לא יעשה זאת, ישאיר זאת לחוקר.

במהלך האירוע היה שימוש בכח בגלל ההתנגדות שלו. כתוצאה מהשימוש בכח הנאשם נחבל, ורשם זאת בדוח וגם צולם בכל המקומות שנחבל. באשר לטענת הנאשם כאילו נתן לו מכה באלת בייסבול ברגל, זה לא קרה מעולם. נכון שהרים אותו וזה גם לא היה לו נעים, אבל זה מה שהוא רצה, כי הוא לא רצה ללכת. לא נכון שגררו אותו, **הוא וסרגיי הרימו אותו מהקומה שלישית עד למטה.** מי שביקש משוטר לעלות עם טייזר היה קצין תורן, הוא גם לא אמר לו לעשות שימוש עם הטייזר, רק לעלות איתו למעלה, הסביר במה מדובר, והשוטר סירב להשתמש בטייזר. הוא ביקש שירימו אותו. אולי היה עייף, לא יודע. נכון שבמשרד יש מחבט בייסבול, ואלות, מחבט בייסבול זה מוצג שצריך להחזיר לחדר מוצגים והאלות הן משטרות. הנאשם סירב לחתום על דוח המעצר ת/ 2, לא כתב מדוע.

אפילו אם היה אומר למה, לא היה כותב, אלא רק כותב שמסרב לחתום.

7. עדותו של סרגיי מלכוב (ע"ת 3):

א. בדו"ח הפעולה (ת/6):

בתאריך 16/8/2013 בשעה 00:50, בעבודה בשכר, במהלך סיור שגרתי עם דביר אלון בחוף הקשתות, הבחין באדם עם חולצת פסים דוחף את המאבטח של מועדון האילוג'ין ומתחיל להתווכח איתו, ירדו וראו את החשוד מרים את ידו לכיוון המאבטח, רץ לכיוונו, לקחו את החשוד עם החולצת פסים לצד, הזדהה בתור שוטר ודביר הודיע לחשוד שהוא עצור ולקח אותו לצד בשביל לדבר ולבצע עליו חיפוש, לאחר מספר דקות שמע את החשוד צועק "אתה לא עושה עלי חיפוש", דביר קרא לו ואמר בו נעצור אותו וניקח אותו לתחנה. כאשר הגיע לדביר, החשוד סרב להלוות לתחנה ועמד בחוזקה, תפס בידו הימנית עם שתי ידיו, הוא סרב ללכת לכיוון הניידת לכן, הפעיל כוח בשביל להוביל אותו לשם. כאשר הגיעו לניידת שעמדה כ-10 מטרים ממקום האירוע, החשוד בעט עם רגלו הימנית במושב האחורי ימני של הניידת, כתוצאה מכך, החשוד והשוטר דביר נפלו, דביר חיבק את החשוד מאחור, בשלב זה הצליחו לשים אזיקים על ידו השמאלית של החשוד כאשר ידו הימנית נמצאת מתחת לבטנו והוא מסרב להוציאה, לחץ לו על הצלעות בשביל להוציא את ידו ללא הצלחה, לאחר מכן, דביר אמר לו להביא לו מכה בצלעות, הביא לו מכה עם כף יד פתוחה, החשוד שחרר את ידו כתוצאה מכך, שמו לו אזיקים גם על היד השנייה, ביקשו מהחשוד שיעמוד על רגליו אך הוא סרב, הרימו אותו חצי גוף לפתח של הניידת, הלך לצד השני בשביל למשוך אותו לתוך הניידת, משך אותו כשתופס בידו השמאלית ידו, תוך כדי שמשך אותו הוא בעט בדביר וכתוצאה מכך דביר קיפל את רגלו וסגר את הדלת של הרכב כשהחשוד שוכב על הספסל האחורי של הניידת. במהלך הנסיעה החשוד אמר לדביר אלון "אין בעיה דביר יש מח"ש", כאשר הגיעו לתחנה החשוד סרב ללכת, לאחר שבקשו ממנו מספר פעמים לקום, נאלצו לגרור אותו פנימה לתוך התחנה. החשוד אמר לדביר "יופי יש לי עכשיו נגדך תיק במח"ש" ולאחר מכן הוא קם, ביקשו ממנו להתלוות אליהם למשרד.

ב. בעדותו בביהמ"ש:

למיטב זכרונו נהג ברכב בטחון עירוני, טנדר איסיזו, פתוח מאחור. ישב מאחור ודביר מקדימה ליד הנהג, פקח שלא זוכר את שמו. לא זוכר אם הנהג ירד מהרכב. לא יודע למה לא ציינו בדוח שלהם שהיה איתם נהג פקח. הפיקוח לא משתתפים באירוע.

הוא ודביר לא דיברו ביניהם בטרם רישום הדוח. היה במרחק של כ-10 מטרים לערך מהמאבטח והנאשם. לא הכיר את הנאשם לפני כן. רק לאחר מכן התברר לו מה שמו. המאבטח והנאשם לא היו ממש בכניסה למועדון אלא טיפה בצד. עורך שרטוט של המקום. לא יכול להעריך המרחק, פחות עניין אותו. מכיר את המקום מעבודתו. סבור שיש פנסים לאורך השדרה של חוף הקשתות. מן הסתם, אפשר היה לראות באור הקיים. נכנסו לתוך שטח החניה בסמוך לאזור המועדונים. ירדו, הרחיקו את הנאשם מהמאבטח, הוא עצמו היה במדים כחולים, שניהם היו בעבודה בשכר. לקחו את החשוד לצד, הזדהה כשוטר. הציג לו גם תעודת שוטר. דביר אמר לנאשם שהוא עצור ברגע שהרחיקו אותו. לא זוכר על מה אמר לו שעצור. נוכחים בהרבה מקומות ולא זוכרים לפרטי פרטים.

השתחרר מהמשטרה בפברואר. היה שוטר שנה וחצי. פוטר מהעבודה כי הגישו נגדו תלונה במח"ש על תקיפה והוגש

כתב אישום נגדו במחוזי בבאר שבע.

דביר מצא לנכון לומר לו לעצור את הנאשם, הכוונה לקחת אותו לניידת. יש הודעה על מעצר ויש לקיחה לניידת. יש מצב שיש הודעת מעצר אך בפועל לא לוקחים אותו לניידת. כשאמר בצד, זה מרחק של מספר מטרים בודד, שרואה בבירור במידה וקורה משהו. סבור שבדבר ביקש שיעמוד בצד עקב צנעת הפרט ואז שמע את הנאשם צועק ונכנס לתמונה. דביר לקח אותו לצד ואמר לו לעמוד בצד כדי לערוך עליו חיפוש ואז שמע אותו צועק ואז דביר אמר לו נעצור אותו וניקח אותו לתחנה. הנאשם סרב שיקחו אותו לתחנה, הוא קפא במקום. **נאלץ לתפוס בו בחוזקה בשתי ידיו, ולקח אותו. לא זוכר בוודאות איך הנאשם ודביר נפלו**, לא יכול לומר אם גם דביר תפס בו, הגיעו לניידת, דביר עמד מאחוריו ודביר אמר לו לעלות מהדלת הימנית אחורית. הנאשם הדף את עצמו עם הרגל, וכתוצאה דחף את דביר ושניהם נפלו לרצפה. לא יודע אם נפלו על הגב או על הצד. דביר אזק אותו ביד שמאל ויד ימין שלו היתה מתחת לבטן. נכון אם כן לומר שבשלב הזה לפחות הוא היה על הפנים. היה צורך ללחוץ לו על הצלעות כדי להוציא את היד, זו היתה האפשרות היחידה, כי הוא לא שחרר את היד בשום דרך, וכל האפשרויות נוסו. שישאלו את דביר מתי שם עליו רגל. לא זכור לו דבר כזה.

מה שרשם בדוח, זה מבחינתו מה שהיה. לא זוכר פרטים מעבר לרשום בדוח. עילת המעצר בגינה נעצר הנאשם התקיפה של המאבטח.

אם היה לו ריח של אלכוהול, היה מציין זאת בדוח. בד"כ רשם, יכול להיות שפספס. זכור לו שהוא התנהג באופן שמעיד שהיה שיכור. לאחר שהובא לתחנה הנאשם סרב ללכת, לא היה מוכן לשתף פעולה, נאלצו לגרור אותו לתחנה. אחרי שאמר לדביר שיש לו עילה ללתלונה למח"ש, הוא קם ועלה למשרד, בקומה השלישית, עד שהחקירות שבקומת קרקע יתפנו.

מעריך שבחדר יש אלות, תיק פיזור, ובו אלה. זה חלק מהציוד שלהם.

לא זוכר איך הגיע הנאשם מהקומה השלישית לקומת הקרקע. לא זוכר אם עזר להוריד אותו. כשהוציאו אותו מהניידת תפסו אותו בידיים וברגליים. וגררו ככתוב בדוח. יותר לא זכור לו. אם דביר אומר שהורידו אותו מקומה שלישית לחקירות, כאשר הוא תופס אותו בידיים וברגליים, עד לחדר המעוכבים, דביר זוכר את זה, הוא כתב את זה. יכול להיות שהחזיק מישו 3 קומות ברגליים ולא זכור. דביר יותר בכיר. עילת המעצר כתובה בדוח המעצר.

8. עדותו של מאיר עמר (ע"ת 4):

עובד ביחידת נחשון ברס"ר 11 שנה.. היה מפקד משימה ב- 16.8.13, סבור שזה יום שישי, אחראי על הליווי, הודיע לפני כן שמגיע, שיכינו את העצורים לבית המשפט. הגיע לתחנת אשדוד בשעה 7:00, עבר על הפקודות מעצר, העצורים ידעו שבאים, נכנסו פנימה, **הודיע לנאשם שיכבלו אותו על מנת להוציאו לאחר חיפוש, שזה חובתם. העצור סירב להיכבל מהסיבה שלא נתנו לו סיגריה, ולא נתנו לו תה. הסביר לו בצורה פשוטה שזה לא תפקידו, וכי בא לקחת אותו לבית משפט, ויש סבב, וצריך להגיע לבית משפט בזמן. התחיל דין ודברים עם העצור, ויכוח, והסביר לו שהולך לכבול אותו. כשבא לשים לו את האזיקים על הידיים, הוא השתולל ונתן לו מכה לכיוון החזה.** הוא והעובד הנוסף אסממא ימרן, **תפסו אותו בידיים, נטרל אותו ואמר לעצור בצורה ברורה והרים את הקול, אם תירגע, אני עוזב אותך.** הוא אמר נרגע, הניח לו וביקש מהקצינה שהיתה במקום רינת

שתגיע למקום, כמובן שמסביר שהיה שוטר נוכח בתוך המעצר שלא יכול להיכנס בלעדיו. היתה קצינה שהיתה מחוץ למקום, שלאחר מכן נכנסה פנימה. לאחר האירוע יצא מהתא, וביקש מהשוטרת שתגיע ודיווח שהעצור מסרב לצאת ושלא יכול להמתין. הקצינה ניהלה איתו שיחה ואז באה אליו ואמרה לו תיכנס ותיקח אותו. לאחר האירוע העצור נשאל אם צריך בדיקה רפואית, זה חלק מהנוהל שלהם, בכל מקרה של שימוש בכח, אפילו סביר. אסממאז מהרן הוא חובש, ושאל את העצור אם נזקק לטיפול רפואי, ואמר שלא. יכול לומר בוודאות שלא היה כאן שימוש בכח, מעבר לתפיסה בידיו על מנת להרגיעו ולאחר מכן נרגע, ענין של שניות, עזב אותו ולאחר מכן נכבל, ועלה לפוסטה.

לאחר שעזב את ידיו, העצור איים: "העולם הקטן, אנו ניפגש, אתה לא מכיר אותי, מי אני," דברים כאלה. לאחר רענו זיכרון מצטט: **"אתם גברים פה, אני אפגוש אתכם בחוץ"**. שאל: "אתה מאיים?" הוא אמר: "לא, אני רק אומר".

בסמוך להכנסתו לרכב, והגיש תלונה בתחנת המשטרה על איום ותקיפה.

הנאשם השתולל עם הידיים, סרב שישים אזיקים, והניף את הידיים שלו לכיוון החזה שלו במכוון ונגע בחזה משום שהוא סרב להיכבל - הניף את הידיים שלו הצידה ולעבר החזה שלו והמשיך להשתולל עד שתפס את ידיו כדי שירגע.

תא המעצר קטן, אין הרבה מקום לעמוד, שוטר אחד היה שם ועמד בסמוך לדלת.

כאשר באו לחדר הנאשם שכב, וכאשר פנה אליו הוא קם. היו אנשי שב"ס נוספים במעבר על מנת לכבול רגליים מחוץ לתא. בעקרון מגיעים צוות של 4, אחד בפרוזדור ואחד בכניסה, השוטר עמד בדלת.

הוא ביקש סיגריה, יומנאי ושוטרים אמורים לדאוג את זה. היו עוד עצורים בתא. אם מעירים אותו ומבקש את הזכויות שלו שיכעס על השוטרים. אם עצור מסרב לצאת לבית משפט, מבחינתו אם יש פקודה מבחינתו זה צו הבאה לבית משפט וצריך לקחת את העצור.

9. עדותו של צחי ברמי (ע"ת מס' 5):

משרת בסיור בתחנת אשדוד, הגיע בפוסטה של נחשון כהרגלם לצורך הוצאת העצורים מהתאים. נלווה ל- 3 אנשי יחידת נחשון. יש שני תאים: קטן וגדול, העצורים היו בתא הגדול, ביניהם הנאשם. הוא לא נכנס לתא, נשאר עומד במעבר, והשלושה נכנסו לתא. שמע שהם ביקשו שיבוא והוא אמר למה לא העירו אותו מוקדם, לא הספיק לעשן, לא הספיק להתארגן, סירב להתלוות. ביקשו שוב שיתלווה, ומפה לשם היו דיבורים ביניהם, שמע צעקות של הנאשם, לא ראה מה קרה, אבל שמע אותו. **האמירה היתה: "מי אתם שתגידו לי ללכת, אני רוצה לעשן, מה אתם, חמורים?"** שמע את הצעקות האלה, התקרב לכניסה לתא כדי לראות מה קורה והבחין בשניים מנחשון עומדים עם הגב אליו, לא זוכר את שמם, בורס הנאשם היה עם פניו לעברם, **אנשי נחשון ניסו להרגיעו והנאשם נפנף עם הידיים בעצבים. לא ראה אם תקף אותם, או משהו כזה. ראה רק שהוא מנפנף ידיים מתוך עצבים ואז ראה שאחד תפס לו את היד, הם ניסו להרגיעו. הוא שחרר את האחיזה, המשיך לדבר עם נפנוף ידיים. שני עובדי נחשון תפסו כל אחד ביד שלו עד שנרגע. שאלו אותו אם רוצה להילוות אליהם, והוא לא הסכים ואז הם יצאו בלעדיו וגם הוא בעצמו הלך.** כאשר שמע את הצעקות ונכנס, אחד עמד בצד ושניים מול הנאשם. **הוא ספציפית לא ראה תקיפה. לא שמע איום על אנשי שב"ס. אם לא ציין, אז לא שמע.** התפקיד שלו היה ליווי של אנשי שב"ס. שמע שאמר: למה הערתם אותי, לא התארגנתי ולא עישנתי סיגריה.

10. עדותו אסממאו ימהרו (ע"ת 6):

עובד ביחידת נחשון. בתאריך 16.8.13, יום שישי, בית משפט קרית גת היה תורן. צוות גדול הגיע מבית סוהר שיקמה לבית משפט בקרית גת, הורידו עצורים וצוות קטן המשיך לכיון אשדוד לאסוף עצורים משם. בדרך התקשרו ליומנאי וביקשו שיכינו את העצורים לקליטה. הגיעו לתחנה, היו אמורים לקלוט רק אחד ובגלל האירוע לקחו עוד אחד שלא היה לו זימון, וזאת משום שהתעכבו זמן מה בתחנה. הגיעו לתחנה, מקריא את שמו מהפקודה, היה יחד עם מאיר עמר ומאחוריו היה שוטר. נכנסו לתא המעצר, אמרו בוקר טוב, הקריא את שמו, הוא אמר זה אני ואמרו לו שהוא יוצא איתם לבית משפט, אבל הוא אמר שהוא רוצה לעשן. אמרו שמאחרים וממהרים מאוד, והוא אמר לא, הוא רוצה לעשן. **הוא קרא להם דפוקים, סתומים.** בשלב הזה מאיר אמר לו צריכים ללכת והוציא אזיק וביקש את ידו. **הנאשם הניף יד לעבר עמר. מדובר בשבריר של שניה, עמר תפס יד אחד והוא את השניה, והצמידו אותו לקיר, ועמר שאל אם נרגע, הוא אמר שכן, עזבו אותו ויצאו לשוטרים ואמרו שהוא מסרב לבוא ושהם יפתרו את הבעיה. בשלב הזה, הוא התחיל לקלל, קרא להם אפסים, אמר: "אל תדאגו, אני יודע איפה אתם גרים". מאיר שאל אותו האם את המאיים, הוא אמר לא, רק מודיע.** בסוף התערבו, נתנו לו לעשן, התעכבו, איחרו לבית המשפט. הגיעו לאשדוד בסביבות 8:00 לערך. אי אפשר להגיע לפני כן. כתבו באחד מהדוחות שעה 7:30, ואין סיכוי כזה, כי הגיעו קודם לבית משפט בקרית גת, ולאחר מכן נסעו בצוות קטן לאשדוד. לא זוכר מתי מסר הודעה. זה לא היה באותו יום ואם אומרת שזה היה במוצאי שבת, יכול להיות. אם בשורה 2 בהודעה הראשונה, אמר: "אתמול בסביבות 7:00 בבוקר הגענו לתחנת אשדוד", יכול להיות שהערכת הזמן שלו לא הייתה נכונה. לא יכול להיות שהגיע בשעה 7:00. הנאשם לא היה במצב שכיבה, אלא במצב ישיבה. עמר ניגש וביקש יד, הוא הניף את היד ושניהם קפצו עליו. רק ראה יד מונפת לכיוון עמר, קרוב לחזה שלו.

מודיעים שבדרך והמשטרה אמורה להעיר אותם, לשטוף פנים, לצחצח שיניים, מארגנים אותם, כולל אוכל ושתייה, וכאשר מגיע, שלא יתעכב. הם עורכים חיפוש בנעליים. ברגע שסירבו לקחת את העצור, הקצינה נכנסה אליו, עשתה לו פוצי מוצי, נתנה לו לעשן, ואז בצעו את כל הנהל מחדש, כולל החיפוש בכל הכלים שיש לו, בגדיו, כיסיו ונעליו. כשמסרבים לקחת- זה אומר שהמשטרה צריכה להוציא ניידת, לכן הקצינה נכנסה אליו, הוא קיבל כוס תה.

הם עצמם לא העירו אותו. אחרי שעישן ושתי כוס תה לא התנגד לבוא איתם.

11. עדותו של בוריס וינברג (ע"ת 7):

מאבטח במועדון לילה, בחוף הקשתות באשדוד, מועדון אילוז'ן. ב- 16.8.13, עמד בכניסה, בסביבות שעת חצות וחצי, בא בנאדם ומשך את השרשרת כדי להיכנס. עצר את השרשרת, החזיר למקום ואמר לו שיש סלקטורית שהיא מחליטה מי יכנס ומי לא. **הוא התחיל לדבר לא יפה ולצעוק. האחראי על האבטחה שמע את זה ובא אליו** ושאל אותו מה קרה, אמר לו הבנאדם רוצה להיכנס ויותר מדי מדבר. האחראי שאל מה קרה, הנאשם החל לדבר לא יפה, החל לקלל, אותו וגם את הסלקטורית. הוא התחיל לדבר עם הידיים, הניף את ידיו. **אז אדוארד האחראי יצא החוצה והרחיק אותו מהכניסה, דיבר איתו אך ראה שהוא לא נרגע. הוא לקח אותו יותר רחוק כדי שאפשר יהיה להמשיך לעבוד.** היה בכניסה ולא ראה מה היה בינו לבין אדוארד. עדיין עובד כמאבטח באותו מקום. הסלקטורית היתה ברקת. היא כמעט ולא דיברה איתו. הוא משך את השרשרת מבלי שהגיע לסלקטורית. באופן כללי, ברגע שרואים שבנאדם לא מתנהג יפה, ובצורה לא נורמאלית, מכניסים את הסלקטורית בפנים ומדברים עם הבנאדם כדי למנוע ממנו להיכנס. לשאלה מתי הגיע אדוארד למקום משיב אדוארד הגיע תוך 5 דקות למקום. הוא הגיע למקום כי הוא שמע

רעש. לא ביקש מאדוארד להגיע. כבר לא זוכר את האירוע טוב. עובד בהרבה מקומות, יש הרבה אירועים שאי אפשר לזכור את כולם. **לא הריח ריח אלכוהול מפי הנאשם. לשיכור יש ריח, ולא היה לו ריח, אבל רואים שלא היה אדקוויטי.** אדוארד והנאשם עזבו את המקום יחדיו, התבונן אחריהם עד שיצאו מטווח הראיה, יותר נכון עד שהגיעו עוד לקוחות. עקב אחריהם בעין 15 - 20 מ' לערך. אדוארד לקח אותו מהמקום. אדוארד ביקש יפה ממנו, **שם לו יד על הגב והמשיך ללכת איתו. לא ראה דחיפות או מגע בין השניים.**

12. עדותו של יניב ששון (ע"ת 8):

א. במזכר (ת/9):

דו"ח הצפייה ממצלמות האבטחה של מועדון האילוג'ין מתאריך 16/8/2013, הזמנים הם לפי שעון הטיימר של המצלמות שאינו מראה השעה הנכונה.

בקובץ 3:

11:00 הגעה של החשוד למקום, נראה עומד מחוץ למועדון, מדבר עם המאבטחים, הגעה של סלקטורית למקום. 13:05 הסלקטורית עוזבת את הכניסה. 13:58 שני מאבטחים עוזבים את עמדת הכניסה ויוצאים מהמועדון.

בקובץ 4:

11:45 החשוד נראה מתווכח עם המאבטח אדוארד, החשוד לובש חולצת פסים. 11:45 החשוד נראה מעיף את ידו של המאבטח אדוארד והמאבטח מרחיק מעט את החשוד מהמקום. 12:00 החשוד נראה שוב חוזר כשהוא מגיע מאחורי גבו של המאבטח. 12:13 המאבטח שוב מדבר עם החשוד, שהוא אז יחד עם החשוד הצידה נראה מדבר עם החשוד בצד. 12:25 חזרה של החשוד לכניסה למועדון. 12:48 החשוד נראה מדבר עם מישהו באיזור הכניסה למועדון ושוב נראה המאבטח מזיז את החשוד לאחור ומדבר איתו. 13:34 החשוד והמאבטח נראים הולכים מחוץ למועדון (כיוון חוף הים) כאשר המאבטח הולך אחרי החשוד. 14:05 מאבטחים נראים עוזבים את עמדת הכניסה והולכים לכיוון המעבר שהחשוד הלך עם אדוארד המאבטח. 14:25 כל המאבטחים נראים חוזרים למועדון.

ב. במזכר (ת/10):

בתאריך 16/8/2013, הגיע למקום וחבר לבעלים אהרון. ביצע צפייה במצלמות האבטחה לפי מה שהבחין פרט לקטע שהחשוד בורס מגיע לעסק ומתווכח עם המאבטח ולאחר מכן הם עוזבים את המקום יחדיו, לא הבחין בדבר נוסף, בעל העסק הוריד לו את הקבצים עפ"י מה שדרש ממנו על גבי דיסק און קי שמסר לו.

ג. בעדותו בביהמ"ש:

חוקר בתחנת אשדוד. גבה הודעה מהנאשם. בצע ביקור בעסק, בחיפוש מצלמות אבטחה, בחוץ ובפנים, ובעסקים

סמוכים, וערך דוח צפיה בקלטת. מה שרשום בהודעה זה מה שראה.

ציין הערות בהודעה, שורה 11, שורה 19, שורה 21. לגבי הפציעות בהן הבחין הוא אינו יודע הגורם להן.

אין לו הסבר מדוע ההודעה הראשונה הנגבית ממנו לגבי האירוע של תקיפת המאבטח נעשתה רק 48 שעות לאחר שנעצר.

ב- 13:34 סימן שרואים את המאבטח והחשוד הולכים לכיוון הים כשהמאבטח הולך אחרי החשוד. שוחח עם גב' ברקת אודיז הסלקטורית. תיעד זאת במזכר ולא בהודעה כי היא מסרה **שבמהלך הלילה יש הרבה איומים וקללות ולא זוכרת משהו ספציפי לגבי הנאשם.**

13. עדותו של יוחאי כהן (ע"ת 9):

מילא את דוח העימות ת/ 15, אך לא זוכר אם ראה קודם לכן את הצילום שהוציאו מהאבטחה. בדרך כלל זה אמור להתבצע. בעימות הספציפי לא הציג את הצילום. הנאשם טען שהראו לו את הצילום לפני העימות, כפי הנראה מי שחקר אותו. לא זכור לו אם הוא עצמו צפה. רק רשם מה שהוא אמר. אם היה יודע שאומר דברים לא נכונים יתכן והיה מעמת אותו עם עובדה זו.

אם הנאשם אומר שמי שהראה לו את הדיסק היה הוא הרי אם היה מראה לו, היה רושם במזכר. בחקירה הציגו בפניו את הדיסק ולאחר מכן עשה לו עימות.

במזכר ת/ 16, כתב ששמואלי היה היומנאי בתא המעצר באותו מועד.

אמר לו שהיו שני עצורים בתא בזמן האירוע עם נחשון, וזה מה שרשם. הוציא את העצורים החוצה אחד אחד, שאל אותם **וציין במזכר שהם סירבו למסור עדות.** יש אנשים שלא מוכנים ששמן יוזכר.

14. עדותו של קונסטנטין לוין (ע"ת 10):

גבה את הודעת הנאשם ביום 16/8/2013. **גבה ההודעה למרות שראה שהחשוד עייף ונרדם שכן בבוקר היה צריך ללכת לבית משפט להארכת מעצר, ואי אפשר להגיש להארכת מעצר מבלי לקבל ממנו גירסה ראשונית לפחות. שאל את החשוד אם רוצה למסור לו מספר הטלפון של העו"ד שמסר לפני כן, ואמר שלא זוכר את המספר.**

אם היה ריח של אלוהול, סביר להניח שהיה מציין זאת.

הצילומים שצילם, אלה הפציעות שהיו על הנאשם. לא זוכר אם צילם לפני העדות או אחרי כי לא כתב את השעה. **סיים גביית הודעה ב- 4:43.** לא זוכר מתי הוביל אותו לתא. אם אין צורך בצילום והטבעה, זה יכול להיערך מספר דקות. אם יש פעולות טכניות של זיהוי, זה יקח יותר זמן. לא זכור לו מי הביא לו אותו כדי שיחקר. גבה ממנו ההודעה בקומת החקירות שבקומה ראשונה. לשאלה מה קרה מהעת שנעצר עד שנחקר משיב שלא יודע. כשבא אליו מיד גבה הודעה.

15. עדותה של פקד רינת מייזנר (ע"ת 11):

א. במזכר (נ/5):

בתאריך 16/8/2013, בעת שהיתה קצינה תורנית, משמרת בוקר בתחנה, עדכן אותה ראש המשמרת יוגב בר אילן כי ישנו עצור אשר מסרב לצאת מתאי המעצר עם שוטרי יחידת נחשון משום שלא קיבל ארוחת בוקר ואף תקף אותם. מבירור עלה כי מדובר בעצור בורוס אבא יוסף אשר נעצר בגין תקיפת מאבטח באילוג'ן וכן בתקיפת שוטרים. מצינת כי כאשר הגיעה בבוקר לתחנה, יומן התחנה היה מלוכלך ובאי סדר והיומנאי של הלילה סיפר לה שהעצור הנ"ל הפך את היומן, השתולל ושפך שתיה על הרצפה עד שהצליחו להשתלט עליו. פנתה לראש צוות נחשון מאיר עמר ושאלה מה קרה. הנ"ל סיפר כי העצור מסרב בתוקף לצאת מהתא לביהמ"ש ודורש תה וסיגריות ואף תקף אותו ואת אנשי הצוות. ביקשה מהיומנאי של משמרת הבוקר להכניס אותה לתא ונכנסה עם ראש צוות ליווי נחשון מאיר עמר ועם שני שוטרי נחשון וכן, עם יוגב בר אילן כשהוא חמוש לבקשתה בטייזר.

מצינת כי דאגה מבעוד מועד כי העצורים יקבלו כריכים לארוחת בוקר וכן כוס תה. העצור הנ"ל הודיע להם כאשר נכנסו כי קודם יסיים לעשן סיגריה ורק אח"כ יצא מן התא. הודיעה לו כי אין זו תוכנית כבקשתך ועליו לצאת מיידית מהתא. העצור התרצה והושיט ידיו למאיר עמר לכבילה. מצינת כי הצוות ערך חיפוש בנעלי החשוד לפי הנוהל ולאחר החיפוש נמסרו לו נעליו. מצינת כי את תקיפת צוות נחשון לא ראתה אלא קיבלה דיווח מיד בסיומו משום שהצוות שהה בתא עם העצור. מצינת כי העצור לא נראה חבול ולא היו עליו שום סימני חבלה או שריטות וכדומה וכן, הוא לא התלונן בפניה על תקיפה מצד הצוות אלא **פנה אל הצוות בזלזול ושאל אותם אם בגלל שהם לא יכולים עליו הם הביאו אשה שתגיד להם מה לעשות. מצינת כי העצור סרב לאכול שתי כוס תה ועישן סיגריה ובשל התנהלותו עיכב את צוות נחשון בתחנה זמן רב.**

ב. בעדותה בביהמ"ש:

באותו מועד היתה קצינה תורנית בתחנת אשדוד. לא יכולה לזכור את האירוע, כי טיפלה בהמון אירועים דומים. יחידת נחשון מגיעה על פי זימון שמוציאים מבעוד מועד, מגיע צוות, עורך חיפוש כנדרש על העצור בתחנה לפני שמוציאים את העצור מהתא. לצורך זאת נחשון נכנסים לתוך תא המעצר. יומנאי פותח להם את התא. לא יודעת לדקלם מה הנוהל. בנוהל רגיל, נחשון חייבים לכבול את העצור בתוך התא, אסור להם להוציא מהתא לפני שכובלים ידיים ורגליים. לפי הפקודות העצורים מקבלים ארוחת בוקר ושתייה לפני שנחשון מגיעים. כשכתבה ששתה כוס תה ועישן סיגריה, זה היה אחרי שנחשון הגיעו. לפני שנכנס לתא עובר חיפוש, כולל בדיקת נעליים ונטילת שרוכים, לאחר מכן משיבים לו את הנעליים בלי שרוכים. כשמגיעה יחידת נחשון, מבצעים חיפוש לפני שלוקחים אותו, הוא מגיע לבית משפט בלי שרוכים שנרשמים כפקדון. נוטלים גם את השרוכים של חולצה ומכנסיים. לפי המזכר, העצור לא ישן, העצור היה ער ופעיל מאוד. קיבלה משמרת בשעה 7:00 - 7:30 ולא יכולה לדעת מה היה לפני שהגיעה לתחנה. אם היתה רואה עליו פגיעות, היתה מצינת. אם החוקר שגבה ממנו הודעה ראה שפשופים ביד שמאל, בראש וברגל שמאל, ציינה שלא ראתה עליו חבלות

16. גרסת הנאשם:

א. בהודעתו במשטרה (ת/7):

הגיע לחוף הקשתות, בא להיכנס למועדון שם. המאבטחים אמרו לו לא, אמר להם למה הוא לא יכול להיכנס, אמרו לו לך מפה ודחפו אותו. **אלון דביר בא אחרי זה ואמר לו תביא תעודת זהות, אמר אין לו, יש לו בעל פה. אלון אמר לו בוא לתחנה, הוא עלה איתו לאוטו, הגיע לתחנה ואלון שם עליו אזיקים. אלון העלה אותו לקומה השניה, הוציא מקל בייסבול ודפק לו ברגל של הניתוח, אמר לו למה אתה עושה את זה, אלון אמר לו תסתום את הפה לפני שישבור אותי. אחרי זה אלון נתן לו אגרוף לפרצוף, ויש לו סימן.**

החוקר ציין כי יש לו שפשוף על לחי שמאל.

ואחרי זה נתן לו ברכיות בצלעות עד עכשיו כואב לו. הוא תפס אותו מהאזיקים בידיים והוריד אותו מהקומה למעלה עד למטה וגרר אותו. הוא נכנס לחקירה כשכולו שבור.

לגבי נחשון, יש לו עדים שהיו איתו בתא, מורן ודוד, שהוא לא עשה כלום, ויש לו שטף דם ברגל שמאל והרביץ לו. הסוהר טען שהוא התקשר ליומנאי והודיע לו שיכין את האסירים, והיומנאי לא הודיע לאף אחד ואז **נחשון נכנסו ונאמר לו לקום, אמר לנחשון לתת לו דקה לשטוף את הפנים ולהתלבש, נחשון אמר לו שהודיע ליומנאי חצי שעה לפני זה לא הבעיה שלו. הוא אמר לנחשון לתת לו לשים את הנעליים, נחשון אמר לו אתה לא שם ושהודיע ליומנאי חצי שעה לפני כן ואין לו זמן לחכות. הוא אמר לו תיתן לשים רק נעליים והוא אמר לו שזה לא מענין אותו ותפס אותו, קיפל אותו לרצפה, שם עליו את הברך על הראש, ונהיה לו שפשוף בראש והראה לחוקר שפשוף במצחו. והיה עוד נחשון, כשהוא היה על הרצפה, הוא נתן לו בעיטה ברגל שמאל שלו, ונהיה לו שטף דם בבוהן שמאל שלו ומראה לחוקר סימן קטן בצבע שחור מעל הציפורן של בוהן רגל שמאל. ואחרי כן הוא עזב אותו, לא שם לו אזיקים ויצא מהתא, ואז נכנסה מישהי מהתחנה, הביאה כוס תה ואמרה להם לשתות, הוא שתה, שמו עליו אזיקים ונלקח לבית המשפט לדיון.**

מכחיש כי קילל את המאבטחים והסלקטורית. טוען שלא עשה כלום. **כשאמרו לו שהוא לא נכנס למועדון, שאל למה והמאבטח אמר לו לך לך ודחף אותו. טוען שלא דחף את המאבטח. מכחיש כי מספר פעמים חזר לכיוון המאבטחים על מנת לנסות להיכנס בכוח לתוך המועדון, תוך שדוחף ומאיים על המאבטח במקום. מכחיש שאיים על המאבטח וקילל אותו ואמר לו שיזיין אותו. מכחיש שבשלב מסוים הלך לכיוון הים ואמר לו בוא אזיין אותך. מכחיש את דברי המאבטח שתוך כדי שהוא חוסם לו את הכניסה למועדון, תפס לו את היד והעיף לו אותה וטוען שהמאבטח הוא שהעיף אותו. מכחיש כי הלך עם המאבטח לכיוון החוף, ושהמאבטח אמר לו: לך לך ואז אלון דביר בא אליו. אלון דביר ראה אותו איפה שהמועדון לכיוון החוף ושם לקח אותו ונתן לו מכות. מצפיה בדיסק רואה בצילום שלא עשה כלום והמאבטח דוחף אותו למחיצה. למרות כל הפעמים שהמאבטח מרחיק אותו הוא בכל זאת המשיך בניסיונות להיכנס למקום ובא לדבר עם המאבטח למה לא מכניס אותו, והמאבטח אין לו סבלנות ודוחף אותו. אלון לא ביקש חיפוש בכלל, הוא לא נגע במאבטח, המאבטח הוא שהזיז אותו. לא סירב ללכת איתם, אמר לו להביא ידיים, שם עליו אזיקים ואמר לו להיכנס לאוטו והוא נכנס לאוטו. לפני שנכנס לאוטו הוא דחף אותו לאוטו ואז נפלו ביחד. כשהוא בא לעמוד על הרגליים, דביר נפל איתו, בגלל זה יש לו סימנים של אזיקים בידיים, ואז קמו, דביר הרים אותו ונכנסו לאוטו. מכחיש שהוא התנגד למעצר או כי לאחר שהשוטרים אזקו אותו סירב לקום ולהיכנס לניידת או כי השוטרים נאלצו להרים אותו ולהכניס אותו לניידת. הוא לא משקר. בתחנה הוא ירד מהניידת ואלון דביר תפס לו את האזיקים ביד. הוא עלה לבד. הם נתנו לו מכה עם מקל בייסבול, ולכן הוא לא יכול ללכת איתם.**

לגבי הארוע ביום שישי בבוקר היו איתו שני עדים בתא, הלוחם נכנס אמר לו לקום, הוא העיר אותו, קם ורצה לשטוף פנים, לשים נעליים ולהתלבש והוא אמר לו לא לשים נעליים, ושהוא הודיע חצי שעה לפני שהגיע, ואז הוא הוריד אותו לרצפה, שם עליו את הברך שלו על הראש וכתוצאה נהיה לו שפשוף בראש והנחשון השני תוך כדי בעט לו בנעליים שלו בעיטה ברגל שמאל ונהיה לו שטף דם, ואז הם יצאו ונכנסו עם איזו אחת שהביאה להם תה עם סיגריה ואז יצא לבית משפט. מכחיש שהיה עם נעליים. מכחיש שנופף עם הידיים שלו לכיוון צוות נחשון. מכחיש שנתן אגרופים עם שני ידיו בחזהו של סוהר נחשון, לא נופף בידיים שלו ולא נתן לו שום אגרופ, יש לו שני עדים דוד ומורן. על כך שנטען שהוא משקר ושהוא הגיע למעצר שיקמה וקיבל טיפול רפואי ומסר שהמכות הם רק כתוצאה ממכות השוטרים ולא ציין את הסוהרים משיב כי הטיפול היה בשקמה והוא לא שם לב לשטף דם ברגל ולא ראה את השריטות בראש.

מכחיש שאיים על סוהרי נחשון.

ב. בהודעתו במשטרה מה-16.8.13 שעה 04:11 (ת/17):

לגבי חשד לתקיפת שוטרים, דפקו לו על הרגל, כל הרגל שלו כואבת, זה מה שיש לו להגיד. החוקר ציין שהחשוד באופן קבוע, מניח את ראשו על השולחן, ונאלץ מספר פעמים לבקש ממנו לשבת ישר, הנ"ל מתיישב אך לאחר מספר דקות שוב מוריד את ראשו לשולחן.

לא התקשרו לאף אחד, הוא ביקש עו"ד ולא הביאו לו. כשנשאל אם רוצה למסור עכשיו טלפון של עו"ד השיב שהוא לא זוכר אותו. כשנשאל מה עשה בחוף הקשתות, השיב כלום, איך שהגיע לקחו אותו. כשנשאל מה יש לו לומר על כך שתקף שוטרים השיב שלא תקף אף אחד, אותו תקפו. כשנשאל איך תקפו אותו השיב ביד, משכו לו אזיקים, נתנו לו מקל בייסבול ברגל בניתוח, גררו מקומה שלישית לקומה ראשונה, קומת קרקע. לא תקף מאבטח, הוא יכול לעשות איתו עימות. כשנשאל למה כששוטרים ביקשו ממנו להתלוות לניידת סירב השיב מפה ואלך אין לו מה להוסיף. לא התנגד למעצר. דביר לקח אותו ונתן לו מכות. גרר אותו, בעיטות, שפשוף לו את האף על הרצפה. בתחנה נתן לו מקל בייסבול ברגל. יש לו שפשופים ביד.

(הערת חוקר: החשוד מצביע על כתף יד ימין, מראה לו שפשופים על לחי צד שמאל, על היד ימין, על הראש ועל רגל שמאל).

ליד הרכב הוא לא נפל, הוא גרר אותו בכל הקשתות, אמר לו שיכנס לבד, והוא אמר לו שיכניס אותו בכח, איים עליו שיביא לו שוקר, ובתחנה אמר לו, שהוא יראה לו מה זה, הוא הבטיח שיכניס אותו לבית הסוהר.

(הערת החוקר: החשוד שוב מוריד את הראש על השולחן, ואני ומבקש ממנו לשבת ישר).

לא סירב להיכנס לניידת. לא נכון שהוא בעט בשוטר דביר אלון, הוא בעט בו בראש ויש לו סימנים. לא נכון כשענה לשוטר דביר אלון לשאלתו למה לא הלך לבד, בתשובה אז איך היה תובע אותו.

ג. בהודעתו במשטרה מיום 17.8.13 שעה 15:00 (ת/18):

היה בתא המעצר באשדוד והיה ישן, זה היה אתמול וממש על הבוקר בא עובד של נחשון להוציא אותו מהתא לבית משפט. לא יודע מה השם שלו, רק מכיר אותו בפנים. אמר לו תן לי לשים נעליים והוא אמר לו שלפני חצי שעה התקשר ליומנאי להאכיל אותנו, והיומנאי לא האכיל אותם. בא לשים נעליים, והוא אמר לו אתה לא שם נעליים, ובא לשים עליו אזיקים ב ידניים . אמר לו תן רק לשים נעליים ואני אתן לך לשים את האזיקים והוא אמר לו לא. ואז **קיפלו אותו הוא וחבר שלו על הרצפה והבחור השני שם לו את הרגל על הראש. כשהיה על הרצפה הרגיש גם בעיטה ברגל שמאל ויש לו שטף דם בבוהן.** לא ביקש בכלל לעשן, רק לשים נעליים. על כך שמאיר אמר שנתן לו מכה בחזה השיב שזה לא נכון, משקר. לא יודע למה משקר. **לא איים על מאיר ועל הבחור השני. ביקש ללכת לטיפול רפואי ולא אפשרו לו לקבל טפול, יש לו גם סימן בראש מהמכה.**

ד. בדו"ח עימות בינו לאדוארד (15/ת):

אדוארד מסר שהנאשם הינו הבחור שעשה בלאגן במועדון בחוץ. רצה להיכנס וסלקטורית לא נתנה לו להיכנס, לא עם כוח אלא עם פוזה רצה להיכנס, דיבר מילים לא טובות, אמר לו אני מזיין אותך. רואה בן אדם לא נורמלי , מסטול, אומר לו :**"לך הביתה, בשבילך יותר טוב"**. אמר שרוצה להיכנס. זה היה 3-5 דקות וגם רואים במצלמה. בפעם האחרונה כשאמר לו לך הביתה, הוא ירד והוא אחריו כי ראה בקבוק ברצפה ולא יודע אם הוא ראה. כשיורדים למטה 10-15 מטר הוא אמר לו **"בוא אני מזיין אותך"** אמר: **"בחור תרגע"**, הוא היה קרוב אליו ודחף אותו בחזה. חושב שדביר ראה את זה ואז דביר לקח אותו וזהו.

גרסת הנאשם: שלא דחף אותו, לא יקלל סתם בן אדם, ובדיסק זה הוא שתפס אותו בכניסה והצמיד אותו וגם במצלמות רואים שכמה פעמים הוא דחף אותו. לא איים עליו שיזיין אותו. ראה בדיסק שאדוארד דחף אותו, כל הלילה חטף מכות ולא היה בהכרה בחקירה. לא איים עליו, זה לא איום שדחף אותו ואמר לו לך תזדיין.

אדוארד: אמר אני אזיין אותך, זוכר מה דיבר עם סלקטורית , ושם יד.

נאשם: זוכר ששם יד, לא היה מסטול. לא דחף את אדוארד עם הידיים בחזה לפני שבאו השוטרים.

ה. בעדותו בביהמ"ש:

באירוע מ- 16.8.13 דיבר עם החבר שלו ביום חמישי בצהריים, והוא אמר לו שיש לו יום הולדת ב- 16.8.13 בחוף הקשתות 21. יש שם מקום שקוראים לו "המועדון". הגיע לשם בשעת הלילה, בא להיכנס, **המאבטח אמר לו שלא יכנס לכאן ושילך מכאן.** זה העד שהעיד , אדוארד טרבנקו וכן עוד מאבטח העד השני בוריס ויינברג. אדוארד היה בשער ואמר לו **ללכת מפה, ואמר לו למה מדבר אליו ככה,** אמר לו שבא ליום הולדת של חבר, באה הסלקטורית ואמרה לו שלא נכנס, הסתובבה וחזרה למועדון. אמר לאדוארד למה לא נכנס, יש לחבר שלו יום הולדת, משה אלימלך. ניסה להשיג בטלפון את אלימלך משה, אבל היה רעש בפנים ולא שמע אותו. אמר לאדוארד אתה מתנהג לא יפה, **הוא תפס אותו בכתפיים וניער אותו ואחר כך רואים במצלמה שהולך. אמר לו שיזיין אותו ואחר כך משך בידו .** אם מסתכלים בצילומים רואים שהוא עם ידיים מאחור והוא דוחף אותו ולא שומעים שמקלל ומאיים. **מכחיש שדחף אותו, מכחיש שאיים.** הלך רגיל ויצא מטווח המצלמה. רואים במצלמה שלא הלך לאחור. הולך קדימה לכיוון הים. אדוארד אמר שהיה בקבוק זכוכית, ובמצלמה לא רואים בקבוק זכוכית. הלך לבד לכיוון הים , הוא בא מאחוריו ולא שם לב שהוא הולך מאחוריו. הלך קדימה.

כאשר הגיע לטיילת פגש את אלון דביר, והוא אמר לו שאמור להיות במעצר בית. ביקש תעודת זהות, אמר לו שיתן את מספר תעודת זהות בעל פה והוא בדק וראה שלא במעצר בית. אז ביקש לעשות עליו חיפוש. מצא שטרות מגולגלים בכיס והאשים אותו שמשתמש בסמים ויש לו ריח כזה ואז אדוארד הגיע מחוץ למצלמות, ניגש לאלון דביר ואמר שדחף אותו, ואז אלון דביר אמר שיבוא איתו. אמר לו שעצור לאחר שהרביץ לו, ואחרי שאמר לסרגיי שיתן לו בצלעות. ערכו עליו חיפוש, לפני שעצר אותו. אמר לו לבוא לטנדר, רק כשבא לטנדר, אמר שעצור, שיכנס, ואז החלו פיצוצים ומכות. הוא אמר לו שעצור על תקיפת המאבטח.

לגבי הטענה שבדרך לתחנת המשטרה איים על השוטרים, אמר לדביר, אל תדאג יש מח"ש אבל זה לא איום. לשאלה מה יש לו לומר על טענת דביר שהשתולל וסרב להיכנס לטנדר ותקף שוטרים משיב הידיים שלו היו אזוקות מאחור, לא יכל לזוז ולא לעשות שום דבר, וככה הכניס אותו לניידת ועוד אחד נהג ולא מזכירים אותו. בטנדר אלון דביר איים עליו שיזיין אותו ושיחכה שיגיע לתחנה. כבר מגיל 14 חוטף מאלון דביר מכות. הכניסו אותו לתחנה מהשער החשמלי, בא לעמוד, והוא נתן לו **בעיטות בצלעות בצד שמאל, לא הצליח לעמוד כי יש לו ניתוחים ברגליים**. בכל זאת הצליח לעמוד, הלך לאט לאט, עלה לקומה שלישית. בקומה השלישית הכניס אותו והוא לבד, **הוציא מקל בייסבול מעץ ונתן לו ברגל שמאל שלו**, במקום שהשתיל גיד ברגל, **נתן לו מכה והתעלף**. העיר אותו, אמר לו קום על הרגליים, אמר שלא יכול לעמוד על הרגליים דפקת לי מקל בייסבול ברגל של הניתוח. אז אמר אתה מסרב לקום, **תפס את האזיקים, משך אותו דרך הפלדלת כשהוא על הרצפה, במדרגות, גרר אותו מקומה שלישית עד קומה שניה**. בקומה שניה יצא שוטר שעזר להרים אותו, הרים לו את הרגליים, ואלון דביר את הידיים, ואז הורידו אותו לקומה הראשונה וזרקו אותו ליד הדלפק, ליד היומנאי.

לפני שנכנס לטנדר הוא אזק אותו מאחורי הגב, **הרים לו את הידיים באופן שהכאיב לו**. יש לו צילומים שמראים את הסימנים על שורשי כף היד שמעידים שהחזיק אותו חזק. בצילומים נ/ 2, נחבל בראש, בצוואר, בידיים וברגל. הוא סגר לו את האזיקים חזק על הידיים והרגליים והשאיר לו סימנים. לא היה בגילופין. לא שתה. העדים אמרו בבית משפט שבכלל לא היה לו ריח של אלכוהול. השוטר שהעיד קונסטנטין חקר אותו אחרי המכות. הגיע עם כל הגוף שבור, כאבים, **היה עייף, נרדם לו כמה פעמים, נפל עם הראש** ואמר לו תרים את הראש, תקום, מה אתה ישן לי פה. אין לו עו"ד בשם עליזה. יש לו חסונה, פנינה, ולא נתן שום מספר טלפון. אמרו לו שזכאי ליעוץ, שצריך להביא המספר, מאיפה יהיה לו מספר? קונסטנטין גבה ממנו הודעה, לקחו אותו ליומן והסתיים בסביבות 05:00, **נכנס לתא בסביבות 06:00, כי נתנו לו לחכות. ביקש רופא ולא נתנו לו**. ב- 06:00 נכנס לתא עייף גמור, ונרדם, ובשעה 07:30 - 07:45 נכנסו נחשון להעיר אותו, היה בלי נעליים, שוכב במיטה, אמרו לו קום, קום, אמר מה קרה, קם, ואמר דקה אשתה תה, ואין לי סיגריות ומגיע לי סיגריות מהיומן. תן לי לשטוף פנים ואצא. הוא אמר שהודיע ליומן שעה לפני כן ולא עבודה שלו לחכות. אז אמר שמסרב לצאת, ואז אמרו לו כי ישתמשו בכח. ישב במיטה, שוכב, תפס אותו מהראש, הוריד אותו לרצפה, שם לו ברכיה על הראש, אחר תפס לו את הידיים מאחור ואזק אותו. בתא היו שני עובדי נחשון שהעידו, ועוד אחד שלא הזכירו אותו, דרורי, לא זכר שם משפחה. שוטר אחד הכניס אותם ויצא וסגר את הדלת. אמרו טוב לא לוקחים אותך והוציאו את האזיקים. אז הביאו את הקצינה רינת ואמרה לו להירגע, תיקח רבע שעה, תתכונן ותצא, הביאה לו תה וסיגריות ונעליים כמו שביקש. אחר כך שמו לו אזיקים, ידיים, רגליים, והלך איתם לבית משפט והציג בבית משפט את הפציעות בפני השופט ובפני כולם. כשהחזירו אותו לשיקמה נבדק על ידי רופא והוא רשם את החבלות בנ/ 3. הרופא שאל אותו ממה זה, אמר לו תקפו אותו שוטרים. לא זוכר איזה טפול הרופא נתן לו. בהמשך היו לו כאבים ולא אפשרו לו ללכת למיון. **באשר לעדות מאיר עמר, שנתן לו מכה כשניסה לכבול אותו משיב שמהמיטה כבר הפילו אותו לרצפה, לא היתה לו אפשרות לתת לו מכה**. באעשר לטענה שאיים "אתם גברים פה, נפגש בחוץ" משיב למה שיאיים? לא איים.

מאשר שרצה להיכנס למועדון . אם בהודעה בשורה 15 אמר שלא רצה להיכנס למועדון החקירה הזאת לא חוקית. היה עיף והוא המשיך לחקור אותו בכח. רצה רק לסיים את החקירה וללכת לישון. כל מה שאמר נכון, מלבד שלא רצה להיכנס למועדון. **רק שאל אותו למה מסרב להכניס אותו, והוא אמר לו לך, לך מפה, ועשה תנועת ביטול ביד ורואים זאת במצלמות. אז שאל למה מדבר אליו ככה, התבאס, שאל למה אתה לא מכניס אותי . עד שהסלקטורית יצאה, ואז שאל גם אותה, ואז הלך.אם בסרטון נראה חוזר והולך , פעמיים, משיב זה כשהוא דחף אותו. אם בסרטון רואים שמתווכח, למה הוא דחף אותו סתם, ונענע אותו, מה צריך לעשות. הלך להירגע, וחזר , כמו שבנאדם רגיל עושה. שני מאבטחים דיברו איתו ואחר כך באה הסלקטורית. צפה בדיסק, והדיסק יושב לו בראש, יודע טוב מה מצולם. לפי הדיסק היה שם 7 דקות, אולי קצת יותר אולי לכל היותר 10 דקות גג. אם אומרת שבסרטון רואים אותו ב- 23:45 מתווכח עם המאבטח, זמנים לא יכול לזכור. אם אומרת **שאז העיף את היד של המאבטח** משיב זה לא נכון. האירוע התרחש זמן קצר. **הם דחפו אותו, נענעו אותו, אחר כך דחף אותו , אומר לו לך לך, והוא רק עומד ידיים מאחורי הגב, הולך וחוזר.** רואים שתקפו אותו. אומר בוודאות שלא נגע, לא קילל ולא איים על המאבטח. **גם בעימות לא טען שאיים עליו, רק שאמר לך תזדיין וזה לא איום, זה קללה, לא אמר "אני אזיין אותך", אמר "לך תזדיין". כמו שהוא קילל אותו, גם הוא קילל , אבל לא איים.****

עשה מה שאמרו לו, וחטף מכות. בא לעלות לרכב שלהם וחטף מכות. הוא בא לתפוס אותו מאחור, נפל לאחור על הגב והוא גם נפל לאחור. נפלו ביחד. יודעת כמה מכות חטף עד שנפל? גם סרגי נתן לו בירכיות. **לא נכנס בהסכמה לרכב, לא יכל לעמוד והוא הכניס אותו.**אם בהודעה בשורה 60 , נכתב שלא סירב ונכנס לרכב- יודעת כמה חקירות עשו לו? ניסו להכניס מילה במילה, עשו משחקים, נכון שהכניסו אותו לרכב.באירוע הזה דביר אזק אותו עם ידיים מאחור ולכן הסביר שלא יכול לדחוף.לא חושב שיש סתירה בין הדברים.

לגבי התקיפה בקומה השניה בהודעתו ת/7 שורות 84 עד 86 אם אמר שהם נתנו לו מכה עם מקל בייסבול ולא אמר שאלון תקף אותו עם מקל אז מה? יש לו בעיה עם קריאה וכתובה. דיבר ברבים. התבלבל. לא לומד מגיל 13. היו לו הרבה שפשופים בראש.

המכה מנחשון ברגל לא יודע מה קרה לו בראש. **השפשופים בראש מן הארוע הראשון וגם השני.**

17. סיכום העובדות באישום הראשון:

תחילת הארוע בהגעת הנאשם למועדון וסרוב הסלקטורית להכניסו.

הנאשם הביע תרעומת על כך, סירב לעזוב המקום ועמד על רצונו להיכנס.

בשלב זה התערבו שני מאבטחים: ע"ת 7, בוריס וינברג, שהזעיק את ע"ת 1, אדוארד רבנקו, הוא המתלונן.

לעדות בוריס וינברג , הנאשם הגיע למקום ומשך את השרשרת כדי להיכנס. הוא החזירה למקום ואמר לו שיש סלקטורית שמחליטה מי יכנס . הוא דיבר לא יפה וצעק. המתלונן שמע , הגיע אליו ושאל מה קרה, אמר לו שהוא רוצה להיכנס ומדבר יותר מדי . המתלונן שאל אותו מה קרה, והנאשם החל לקלל, אותו ואת הסלקטורית, תוך שהניף ידיו לכן, המתלונן יצא והרחיק הנאשם מהכניסה, אך הוא לא נרגע, ולכן לקח אותו יותר רחוק כדי שאפשר יהיה להמשיך לעבוד.

על פי עדות המתלונן הוא בירר מול הסלקטורית מדוע מסרבת להכניס אותו והיא אמרה לו שהוא מסטול.

שניהם העידו כי לא הריחו ריח אלכוהול מהנאשם והמתלונן אף העיד מפורשות שלא סבר שהוא מסטול אך כי אין זה מתפקידו להתערב אלא להרחיקו מהמקום שכן היה גורם מפריע: נפנף בידיו והרים קולו .

לדבריו , כדי שלא תהיה בעיה , מנע בגופו מהנאשם להיכנס, בכך שנעמד לפני המחסום כשגבו לעברו, וידיו פרושות לצדדים אך הנאשם בשלו . אמר לו מספר פעמים ללכת הביתה אך תגובת הנאשם על כך הייתה: "מי אתה בכלל?"
"אני אזיין אותך" "בוא, בוא, אני אזיין אותך" .

למרות זאת המתלונן הדגיש כי הנאשם לא השתמש בכח וכי לא היה איכפת לו מהדברים שאמר לו. אולם כשהנאשם כל העת חזר וצעק, המתלונן איבד סבלנותו, עקף המחסום ניגש אל הנאשם והרחיקו מהמקום תוך שהניח עליו יד ו. לעדותו גרם לו לסגת לאחור, כשפניו אליו, והמשיך בכך משום שהבחין בבקבוק זכוכית, וחשש ירים את הבקבוק, לכן המשיך להרחיקו, הרים את הבקבוק וזרקו ולעבר גינה, והמשיך להרחיקו עד לים.

לגרסתו, כששניהם היו לבד, והנאשם כבר לא הפריע לאנשים שאל "מה אתה רוצה, בוא בוא , הנה אני פה" והנאשם כדבריו: **"לא ממש נתן לי מכה , אלא רק נגע לי בחזה ודחף" והוסיף וציין כי מבחינתו זו כלל לא מכה , אלא משחק ילדים,** שכן הוא עצמו שירת כקצין 11 שנים בצבא הרוסי .

לעדו, בשלב זה הגיע למקום השוטר אלון דביר (להלן: "אלון"), במסגרת תפקידו ושאל : **"אדוארד, מה קרה?"**. הנאשם בחר להשיב ואמר שלא נותנים לו להיכנס, ואז אלון אמר למתלונן לחזור לעבודתו ושהוא יטפל בזה .

תחילת הארוע, באזור הכניסה למועדון, תועד באמצעות מצלמת האבטחה, ובדיסק נראה הנאשם עומד מחוץ למחסום הממוקם בכניסה למועדון, מנסה להיכנס אך מסורב וניכר כי נמצא בסערת רגשות אף שלא שומעים הנאמר. המתלונן ניגש אליו ומונע ממנו הכניסה. הנאשם מורחק אך חוזר, ושוב הולך וחוזר, עד שהמתלונן מרחיקו פיסיית מהמקום והולך אחריו עד לנקודה שכבר לא נצפית בעין המצלמה.

בניגוד לעדות המתלונן כאילו הוא הרחיק הנאשם מבלי לגעת בו , נראה נוגע בו לפחות פעמיים, וכן כשהרחיקו, הנאשם לא נסוג לאחור כשפניו למתלונן, כפי שהלה העיד, אלא נראה בברור הולך אחריו ומרחיקו מרחק ניכר אל מחוץ לטווח המצלמות. בקטע המצולם, לא נראה בקבוק כלשהו שיצדיק לכאורה התרחקות זו. כמו כן נראה כי לאחר שהמתלונן נצפה מרחיק הנאשם, שניים אחרים, ככל הנראה מאבטחים נוספים, הולכים אף הם אחריהם, ואח"כ חוזרים.

לעדות הנאשם, אכן התרעם על כך שסרבו להכניסו, כעס וגידף, ואף אמר שיזדיינו, אך לא אמר שיזיין אותם, ולא איים. למעשה, אף שבחצי פה, הודה שנגע/דחף המתלונן , וטוען שזה היה ומשום שהמתלונן הרחיקו פיסיית ובניגוד לרצונו מהמקום.

עד כה מדובר בארוע שהינו כפי הנראה שגרתי למתרחש מידי לילה בכניסה למועדוני לילה בהם עומדים סלקטורים בכניסה. הנאשם נגע במתלונן, והלה נגע בו, ואף הרחיקו. הנאשם לא השלים עם רוע הגזירה והמשיך להתנגד כל העת להרחקתו , וכשנעצרו לבסוף מלכת , אגב הויכוח, הניף יד ונגע קלות בחזה המתלונן, שבניגוד לאלון, כלל לא התייחס

לכך כתקיפה, ולא היה מעלה על דעתו להתלונן.

סביר להניח כי העניין היה נגמר בזה, אולם אתרע מזלו הרע של הנאשם ובשניה זו הגיע רכב הסיור ובו שני השוטרים : אלון וסרגי מלכוב (להלן: "סרגיי"), ונהג בו פקח עירוני, שזהותו לא ידועה, שכן החוקר לא סבר משום מה שיש מקום לגבות הודעתו.

לעדות השוטרים, ראו את הנאשם מנסה לתקוף את המתלונן, ירדו מהרכב, ואלון הודיע לנאשם שהוא עצור. בדוח ת/1 ציין אלון כי ראה שהנאשם מושך את ידו של המאבטח ומתחיל להתווכח ולצעוק וכי לכן יצא מהר מהרכב. לאחר מכן, הוא שמע את המאבטח צועק: "אתה לא נכנס למועדון", וראה שהחשוד עושה תנועה עם יד ימין לכיוון המאבטח. לכן, הוא רץ לעברם

וצעק: "משטרה, אתה עצור" וביקש מהנאשם לבוא הצידה, והוא סימן למאבטח לעזוב את המקום ולחזור לעמדה שלו.

לא רק המאבטחים, אלא גם החוקר קונסטנטין, שגבה הודעת הנאשם, לא הריח ריח אלכוהול מפי הנאשם והשוטר סרגי העיד כי אם היה לו ריח של אלכוהול, היה מציין זאת בדוח ולא עשה כן, אף שהוסיף מעדותו שהנאשם "התנהג כמו שיכור". למרות האמור, אלון מתעקש שלנאשם היה ריח חריף של אלכוהול, שפתיו היו שחורות ונראה שיכור.

לעדות אלון, הוא ביקש מהנאשם להוציא תעודה מזהה או לתת לו מספר תעודת זהות, כי למיטב זכרונו הוא אמור להיות במעצר בית.

לגרסת הנאשם אלון לא הודיע לו שעצור, וכי אף שביקש ממנו תעודת זהות, ענה לו שהיא לא עליו אך יכול לומר לו המספר, וכי ממילא מכיר אותו.

אלון ערך על הנאשם חיפוש ומצא שטר מגולגל וטען שחשד לכן כי עישן סם אולם השטר כלל לא נתפס ולכן לא ניתן לבחון אם היה בשטר דבר מה מעורר חשד.

אין חולק כי הייתה היכרות קודמת בין אלון לנאשם.

אין חולק כי הנאשם נדרש להילוות אליהם לתחנה ולעלות לרכב אך התנגד ולכן נעשה נגדו שימוש בכח וכתוצאה מכך לא רק הוא נחבל אלא גם השוטרים.

אלון פירט בהרחבה השימוש בכח שנעשה נגד הנאשם, בדו"ח ת/1, ובעדותו בבימ"ש:

לגרסתו, הודיע לו שוב שהוא עצור, ועם ידו השמאלית תפס בידו השמאלית של הנאשם, ועם ידו הימנית תפס בגב התחתון שלו, והובילו לניידת.

כאשר הגיעו אל דלת הניידת, החשוד סרב להיכנס והתנגד באמצעות רגלו אותה השעין על מושב הנוסע, כתוצאה מכך נהדף לאחור גם אלון, שחיבק אותו מאחור.

בשל ההתנגדות שהפעיל, הנאשם נפל ואלון נפל יחד איתו.

כתוצאה מהנפילה ראשו של הנאשם נחבט ברצפה, ואלון נפל על יד ימינו, אשר השתפשפה במרפק, ועל כף ידו הימנית, כתוצאה מניסיונו לבלום הנפילה. בשלב זה אלון קם, שם את רגלו השמאלית על ראשו של הנאשם כאשר ראשו מוטח על הרצפה. הנאשם ניסה לקום, וכתוצאה מכך שפשף את פניו. בעת ששכב עלבטנו, הם הצליחו לאזוק לו יד אחת בלבד שכן את ידו הימנית הסתיר מתחת גופו, וסרב להושיטה, למרות שהיו מעליו. אלון ביקש ממנו לשחרר את ידו אך הוא סרב, סרגיי ניסה למשוך את ידו אך לא הצליח, לכן אלון אמר לסרגיי שילחץ לנאשם על הצלעות על מנת שישחרר את ידו הימנית אך לא הצליחו, ולכן אלון אמר לסרגיי שיתן לו מכה בצלעות. סרגיי נתן לו מכה אחת וזה שחרר את ידו, ורק אז הצליחו לאזוק אותו.

הנאשם סרב לקום גם כאשר היה אזוק, לכן אלון אמר לסרגיי שירים אותו מיד אחת והוא מידו האחרת, וכך הכניסו פלג גופו העליון לניידת אך כדי להכניס גם את רגליו ביקש מסרגיי למשוך אותו מהצד השני.

הנאשם החל להשתולל עם רגליו ולבעוט בו ולכן אלון נאלץ לקפל את רגליו ולסגור בחוזקה את הדלת אשר ככל הנראה פגעה ברגליו. כאשר הדלת נסגרה, קיפל שוב את רגליו, והתחילו בנסיעה לעבר התחנה. בדרך הנאשם אמר: "דביר אלון אתה אל תדאג, יש מח"ש".

בהגיעם לתחנה, החשוד סרב ללכת למשרד ונאלצו למשוך אותו על הרצפה.

הנאשם אמר: "אל תדאג יש סימנים, משכת אותי ברצפה, בעטת בי בפנים, עכשיו יש לי מספיק בשביל לתבוע ואני יכול כבר לקום".

הנאשם אכן קם והתחיל ללכת והם עלו איתו למשרד כי היו הרבה מעוכבים למטה.

לעדות אלון, במשרד החשוד אמר כי רוצה לשכב, אזק אותו והחשוד שכב. הוא מאשר שלנאשם היו סימנים של שפשופים בפניו והתלונן על כאבים ברגלו השמאלית וכי לאחר 10 דקות הוא נרדם עד שנלקח לחקירה.

סרגיי מאשר פחות או יותר את גרסתו של אלון.

לגרסת הנאשם, במשרד הוכה ברגלו השמאלית על ידי אלון באמצעות אלה במקום שבו עבר ניתוח. אלון מכחיש זאת אך מאשר גרסת הנאשם שסירב לרדת לחקירות ולדבריו הקצין התורן ביקש לכן משוטר לעלות עם טייזר. הוא הסביר לשוטר במה מדובר, והשוטר סירב להשתמש בטייזר.

לדבריו, הנאשם ביקש שירימו אותו כי אולי היה עייף, והוא וסרגיי הרימו אותו מהקומה השלישית עד למטה.

באשר לחבלות שנגרמו לנאשם: הן צולמו, ומהתעודה הרפואית של רופא שב"ס מיום 16.8.13 (נ/3),

עולה כי מסר לו שקיבל מכות מהשוטרים ומצא שריטות שטחיות באמת יד ימין ונפיחות בשוק רגל שמאל (multiple abrasions of arms and contusion of right forearm).

18. מסקנות ההאישום ראשון:

המתלונן בחור גדל גוף וניכר כי הוא חזק בהרבה מהנאשם. לא בכדי הוא לא ייחס חשיבות להתנהגות הנאשם, שתוארה על ידו כ"סיפור ילדים". הוא עובד שנים ארוכות כמאבטח וכאחראי המאבטחים במועדון הלילה, וארועים כאלה הם בבחינת לחם חוקו.

הנאשם, בצדק או שלא בצדק, התרעם על סרוב הסלקטורית להכניסו למועדון, וסירב לכן לעזוב המקום למרות דרישת המאבטחים. הוא הרים קולו צעק וגידף.

בשלב מסוים למתלונן נמאס מן ההפרעה ולכן גרם לנאשם לעזוב תוך שמובילו בכתפו והולך אחריו מרחק ניכר אל מחוץ לטווח המצלמה. מדובר ב"הפגנת כח" מצד המתלונן כלפי הנאשם, שנועדה להרחיקו סופית מהמקום. אף שאחז בנאשם בידו בקלילות -הרמז היה ברור, ולו בשל הפער הגדול במבנה גופם וכוחם.

אין ספק כי זכותו של מחזיק במועדון פרטי להרחיק מסיגי גבול ולמנוע כניסת אנשים בלתי רצויים, ובתנאי שהסלקציה בכניסה נעשית כחוק, כלומר ללא שיקולים זרים של אפליה על רקע מין, מוצא, דת, גזע, מראה, וכיו"ב, והדברים ברורים.

הסלקטורית לא העידה אך אצא מתוך הנחה שמנעה כניסת הנאשם כטענת המתלונן והמאבטח הנוסף, משום שהתרשמה שנתון להשפעת חומר פסיכואקטיבי כלשהו, ומתוך חשש שיגרם להפרת הסדר.

אף שתפקיד המאבטח להבטיח כי החלטת הסלקטורית תבוצע הלכה למעשה, הרי מעבר למניעת

הכניסה של אותם "בלתי רצויים", כפי שעשה בתחילה, אין לו סמכות להרחיק אדם הנמצא

בשטח ציבורי בניגוד לרצונו, וודאי לא לאיים עליו בהתנהגות או להניח עליו יד. כלומר, אם אותו אדם ממשיך להתפרע במקום ציבורי, צועק, משתולל, או מאיים, על המאבטח להזעיק למקום משטרה, שממילא מסיירת במקום למטרה זו, בליווי פקח עירוני.

כזכור, על פי עדויות המאבטחים, הנאשם לא עשה שימוש בכח, ולא ניסה לעבור בכח את המחסום אלא רק נותר במקום, לכל היותר אחז בשרשרת ובעיקר צעק וגידף שיזיין אותם.

המתלונן עשה דין עצמי בכך שעבר מעבר למחסום, ניגש לנאשם והרחיקו.

גם על פי עדותו של בוריס, המתלונן שם יד על גבו של הנאשם והובילו משם.

כאמור, הנאשם בלהט הויכוח כפי הנראה איים כי יזיין המתלונן וכן נגע בידו. בהמשך, לאחר שהורחק ומשעצרו מלכת, נגע נגיעה קלה בחזהו וכן הניף יד בלהט הויכוח שלא על מנת להכותו.

האם עומדת לנאשם טענת ההגנה העצמית?

סעיף 34 י' לחוק העונשין תשל"ז מתייחס לטענת ההגנה העצמית וקובע כי:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים".

יוצא אם כן ההגנה קיימת רק מקום שהתמלאו ארבעה תנאים מצטברים כדלקמן:

(1) המעשה שעשה היה **"דרוש באופן מיידי"**.

(2) **"כדי להדוף תקיפה שלא כדין"**.

(3) **"שנשקפה ממנה 'סכנה מוחשית'"**.

(4) של **"פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו שלו או של זולתו"**.

"דרוש באופן מיידי" משמעו **שרק במקום שבו נדרשת תגובה מיידיה להדיפת התקיפה על מנת למנוע מימוש הסכנה הנשקפת ממנה ואין שהות להתארגנות אחרת** (י.קדמי, על הדין בפלילים, חלק ראשון, מהד' תשס"ה, עמ' 515).

"סכנה מוחשית" מבטאת את אופיו של הסיכון הטמון בתקיפה **כסיכון ממשי העומד להתממש להבדיל מסיכון ערילאי שהוא בחזקת איום "רחוק"**.

במקרה בו מצב הדברים משתנה ושוב לא קיימת "סכנה מוחשית" נשמט הבסיס מתחת לזכות ההגנה העצמית.

אחד התנאים להגנה עצמית, הוא להדוף תקיפה שלא כדין ולא לצורך השבת מלחמה במטרה לנקום או להשיב ברע (י. קדמי, על הדין בפלילים, חלק ראשון, מהד' תשס"ה, עמ' 519).

במקרה זה יכול היה הנאשם לעזוב המקום וקשה לומר שדחיפה קלה של המתלונן הייתה דרושה באופן מיידי למניעת סכנה מוחשית. בעיקר לא עומדת לו ההגנה לאור הסיפא של הסעיף **שאין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים, כבמקרה זה.**

הנאשם ללא ספק הפר הסדר הציבורי בכך שנותר במקום, צעק, גידף ואיים, והיה עליו לצפות כי אם מתבקש שוב ושוב על ידי המאבטחים לעזוב, אך מתעלם מהם ומגדף אותם, ליד צעירים אחרים שהגיעו למקום

וביקשו להיכנס, בשלב מסוים ירחיקו אותו.

מכאן כי לא עמדה לנאשם הזכות להשתמש בכח ולו קל כנגד המתלונן או לאיים עליו כי יזיין

אותו .

למרות האמור, בהתחשב בכך שהמתלונן פעל כלפי הנאשם בניגוד לחוק ואף תפס אותו בשלב מסוים והרחיקו בניגוד לרצונו, ומאחר והמתלונן עצמו לא התייחס להתנהגות הנאשם כאל תקיפה ואיום, מצאתי כי מתקיימת הגנת זוטי דברים:

סעיף 34ז לחוק העונשין התשל"ז - 1977 קובע כי:

"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

עולה מכך כי התנאים ליישום הסייג המפורטים בגוף ההוראה "טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי" מלמדים כי המעשה הוא קל ערך, והגישה היא שמדובר בתנאים מצטברים (ראה ע"פ 1720/94 **מדינת ישראל נ' מנשה יוסף** (תק-מח 96(3)3957).

קיימים קשרי גומלין בין ארבעת המבחנים. כל אחד מהם עשוי להשפיע לקולא או לחומרא. יתכן שבנסיבות מקרה מסויים יקבל אחד המבחנים משקל מכריע, אך תמיד תישאר השאלה אם סיכום המבחנים הנזכרים, מראה כי קיימת אותה סכנה מזערית לציבור המצדיקה הטלת אחריות בפלילים (ראה מאמרו של א. מגן "זוטי דברים - אך לאו מילתא זוטראתא", הפרקליט מג, 83).

פרופ' פלר בספרו "יסודות בדיני עונשין", חלק ב', בעמ' 618, מציין כי:

"מוטב שביהמ"ש יקבע, בכל מקרה בנפרד ולגבי סוג של כל עבירה בניפרד, לפי הקריטריונים האמורים, אם יש בו המשקל הסביר - מבחינת החומר והאנטי חברתיות כדי להיכלל במניין הזוטות. צריך להיזהר שלא לרוקן עקב כך את העבירות הקלות דווקא מתוכנן הענייני, שהרי המחוקק בהטלת איסור פלילי עליהן, היה מודע למידת חומרתן, ובכל זאת מצא אותן ראויות לענישה".

אבחן את ארבעת הדרישות במקרה זה:

א. **טיב המעשה** - דחיפה קלה של המתלונן שדחף אותו לפני כן והרחיקו מהמקום שלא כדין.

ב. **נסיבות המקרה** - סרוב להכניס הנאשם למועדון עימו התקשה הנאשם להשלים.

ג. **תוצאות המעשה** - לא קרה דבר והמתלונן עצמו כינה המעשה הקל "סיפור ילדים".

ד. **האינטרס הציבורי** - התופעה של "מסורבי כניסה" למועדונים בעייתית וברור שישנם

לעיתים מקרים לא מוצדקים, לכן מן הראוי לנהוג כן לאחר השקעת מחשבה ושקול דעת.

כך במקרה זה, בניגוד להתרשמות הסלקטורית, המאבטחים סברו שהנאשם אינו "מסטול". אם הסרוב, כטענת הנאשם, לא היה במקום, לא רק שיתכן והיה בניגוד לחוק אלא היה בו לפגוע ולהלבין פניו ברבים ללא הצדקה. טבעי אך לצפות שבמקרה כזה תגובת המסורב תהא פגיעה וכעס, אף שלא הצדיק האופן בו התנהל.

האינטרס הציבורי דורש אם כן שהסלקציה, מושג שהינו רגיש גם כך לכל מיעוט נרדף, תעשה שלא כלאחר יד, ובמשורה, לאחר מתן הסבר ותוך שמירה על כבודו של המסורב.

באשר להמשך הארוע:

כזכור, בשלב שהגיעו השוטרים העיד המתלונן כי הנאשם דחף אותו קלות בחזה אך לא ראה בכך תקיפה.

מהדוח של אלון ומעדותו בבימ"ש, עולה כי היה חשוד ולמרות זאת בשדה הראיה של פנסי הרכב הבחין בבחור **מושך את ידו של המאבטח ומתחיל להתווכח ולצעוק**, לכן יצא מהר מהרכב. בשלב זה שמע את המאבטח צועק לו: "אתה לא נכנס למועדון" וראה החשוד עושה תנועה עם יד ימין לכיוון

המאבטח. לכן רץ לעברו וצעק לו: "משטרה, אתה עצור" ותפס את הנאשם, אשר מוכר לו בשמו מעבודתו במשטרה.

בניגוד למתלונן, אלון עומד על כך שהריח ריח אלכוהול מפי הנאשם שהיה שיכור.

לפי הדוח, ת/1, אלון ביקש מהנאשם תעודה או מספר הזהות, רק כדי לברר אם במעצר בית, וכן ביקש לערוך עליו חיפוש. לעדות אלון הנאשם התנגד לחיפוש ולכן סבר שיש לו מה להסתיר.

לדבריו, משום שהיה חשוד, ביקש לערוך חיפוש על גוף הנאשם, ליד הרכב, אך הנאשם סירב ללכת עימו ולכן שוב הודיע לו שהוא עצור ועשה שימוש בכח לצורך הובלתו לרכב.

אמנם לנאשם לא הייתה תעודת זהות אולם אמר מיד שאינו במעצר בית. בכל מקרה ידע המספר, עמוד 25

ואלון לא חולק על כך שהכירו בשמו, לכן בירור טלפוני קצר בשטח היה מוכיח כי אינו מפר תנאים.

אילו היה אלון מברר את שארע לפני כן, הרי לאור התנהלות המתלון, והתייחסותו המקלה - יכול היה להסתפק באזהרה או לזמן הנאשם לחקירה בגין התנהגות פרועה במקום ציבורי, ולהמשיך בדרכו, אלא שמסיבה לא ברורה, אולי בשל ניסיון העבר, בחר שלא לעשות זאת, וכל שארע מהשלב הזה ואילך, היה מיותר לחלוטין.

האם מעצר הנאשם היה כדין?

כזכור, השוטרים, בניגוד לגרסת הנאשם, עומדים על כך שמיד, עם ירידתם מהרכב, אלון הודיע לנאשם שעצור וזאת בגין התקיפה של המתלון.

בניגוד לכך, מהדוח של אלון עולה כי ירד מהרכב כשהבחין בתפיסת יד המתלון על ידי הנאשם אך הודיע לו על מעצרו רק כשהבחין כי מניף יד לכאורה לעבר המתלון.

מדובר לא רק בזוטי דברים, אלא מצאתי כי אלון עצמו לא ייחס חשיבות רבה לניסיון התקיפה בגינו עצר הנאשם, מהטעמים כמפורט:

כאמור, בעדותו בבימ"ש ציין שראה רק את הנאשם **מנפנף בידו** לעבר המתלון, וכשנשאל על ידי הסנגורית מדוע זה הצדיק מעצרו, השיב בשאלה אם היה עליו להמתין עד שיתקוף אותו. ניתן להניח כי במקרה כזה, בהגיעו למקום, יברר תחילה אם אכן התכוון הנאשם באותו נפנוף יד לתקוף המתלון - אולם מעדות המתלון עולה בברור כי כשאלון הגיע למקום, אמנם שאל אותו מה קרה, אך הסתפק בתשובת הנאשם שלא נותנים לו להיכנס. בשלב זה, אלון, שהכיר המתלון כמאבטח, לא שב וברר מולו מה אכן קרה לאשורו, אלא אמר לו ללכת לעבודתו ושהוא יטפל בזה.

גם בדוח שלו אלון ציין כי ביקש מהנאשם לבוא עימו הצידה, וסימן למאבטח לעזוב את המקום ולחזור לעמדה שלו.

בדוח המעצר, ת/2, ציין אלון כעילת המעצר הראשונית, עבירה של הפרת הסדר ציבורי, וכשנחקר על כך נגדית, טען כי התכוון לניסיון לתקוף את המאבטח.

יתר עילות המעצר המצויינות בדוח המעצר, התעוררו לאחר שהנאשם התנגד למעצר ולחיפוש.

מהאמור עולה כי אלון עצר הנאשם בגין נפנוף בידו לעבר המתלון במהלך ויכוח, אך לא מצא לנכון לברר אם יש בכך לבסס חשד סביר, המקנה לו סמכות מעצר. זאת בעוד ידוע לנו כי המתלון עצמו לא סבר שמדובר בתקיפה או במעשה שיש להתלון עליו.

ניתן ללמוד כי אלון לא התייחס ברצינות למעצר הראשון גם מכך שלאור התנגדות הנאשם לחיפוש, מצא לנכון לשוב ולעצרו, אף שהסביר בביהמ"ש שעשה כן כדי להרגיע הנאשם(?)

מהאמור עולה כי משהבין אלון כי נפנוף היד היה במסגרת ויכוח על רקע סירוב המתלונן להכניסו למועדון - לא העמיק לחקור, שכן כפי הנראה הגיע בעצמו למסקנה שלא מדובר בעבירה המצדיקה המשך מעצרו של הנאשם. בנסיבות אלה, בשלב זה היה עליו לשחררו מהמעצר.

לכל היותר, אם סבר כי קיים חשד סביר שהפר הסדר הציבורי, עבירה שהיא קלה, יכול היה לזמנו לחקירה בתחנה. אם סבר שמפר תנאי שחרור, יכול היה לעכבו למספר דקות ולברר מול התחנה אם מספר הזהות שמסר הוא אכן שלו, ובהתאם אם מפר תנאים.

משלא נהג אלון כאמור, המשך המעצר משלב זה ואילך לא היה כדין.

האם החיפוש היה חוקי?

יצוין כי אף שהנאשם לדבריו הסכים לחיפוש, אך התנגד ללכת לרכב לצורך ביצועו, אלון העיד כי התנגד לחיפוש. אלון לא הסביר לנאשם, או בחקירתו הנגדית, מה היתה העילה לעריכת החיפוש למעט חשש בעלמא שהואיל ונעצר, יעשה שימוש נגדו בחפץ חד.

כפי שציינתי, לא ניתן להתייחס לטענה בדבר חשד לכאורי שהתעורר בדיעבד משטר מגולגל שנמצא בכיס הנאשם, שאפילו לא מצא לנכון לתפסו ולבדקו.

כאמור קבעתי כי היה מקום לשחרר הנאשם מהמעצר משהתברר כי אין עילת מעצר, ולכן משלב זה ואילך המעצר לא היה חוקי, אלא שלמרות זאת אלון שב ועצר את הנאשם, לאור התנגדותו להילוות אליו לרכב לצורך עריכת חיפוש.

סעיף 67 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים)

קובע כי :

(א) היה לשוטרי יסוד סביר לחשד כי אדם עבר עבירה, או כי הוא עומד לעבור עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה, רשאי הוא לעכבו כדי לברר את זהותו ומענו או כדי לחקור אותו ולמסור לו מסמכים, במקום הימצאו.

(ב) שוטר רשאי לדרוש מאדם להילוות עמו לתחנת המשטרה או לזמנו לתחנת המשטרה למועד אחר שיקבע, **אם נתקיימו שניים אלה :**

(1) **יש יסוד סביר לחשד שהוא עבר עבירה או יש הסתברות גבוהה שהוא עומד לעבור עבירה כאמור בסעיף קטן (א);**

(2) הזיהוי היה בלתי מספיק, או לא ניתן לחקור אותו במקום הימצאו.

הסמכות לערוך חיפוש ללא צו מותנית בקיומו של **חשד סביר לכך שאותו חשוד מחזיק חפץ שהחזקתו אסורה או שהוא מושא לחיפוש המשטרה.**

סעיף 25 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נ"ח] קובע מבחן של **"יסוד להניח"**;

סעיף 29 לפקודה זו מדבר על **"יסוד סביר לחשוד"** ;

סעיף 3(ב) לחוק השמירה על בטחון הציבור מדבר על **"חשד סביר"**;

וסעיף 28 לפקודת הסמים המסוכנים התשל"ג-1973 מדבר על חיפוש ברכב "אם דרוש לצורך קיום הוראת הפקודה", וחיפוש על גופו "אם יש לו **יסוד סביר להניח**" שנושא עימו שלא כדין סם מסוכן.

מדובר אם כן במבחן החשד הסביר שהוא בעיקרו מבחן אובייקטיבי שבו נדרש ביהמ"ש להעריך את סבירות שיקול דעתו של השוטר שערך החיפוש, לצורך הכרעה בשאלת חוקיות החיפוש.

בברע"פ 1014/09 **אברהם בן חיים ואחרים נגד מ'י (להלן: "הלכת בן חיים")** נקבע כי התנאים

בהם יתקיים חשד סביר המצדיק עריכת חיפוש ללא צו , **אינם ניתנים להגדרה ממצה וחד משמעית**

ויישום המבחן מתבסס על נסיבותיו הפרטניות של כל מקרה ומקרה, על המידע שהיה בידי השוטרי בעת עריכת החיפוש, ועל ניסיונו ושיקול דעתו המקצועי של השוטר, עורך החיפוש.

בניגוד לעדויות השוטרים, הנאשם טוען כי לא התנגד עקרונית לחיפוש . **בהלכת בן חיים** דנו בשאלה אם הסכמה מהווה מקור עצמאי, כשלא קיים מקור אחר . נקבע כי הסכמה לעריכת חיפוש ללא צו , בבית או ברכב, עשויה בהחלט להוות מקור עצמאי , **ובתנאי שההסכמה ניתנה מדעת ומרצון חופשי , וכדי להבטיח זאת, לא די בבקשת הסכמה אלא יש להבהיר במפורש כי נתונה לו הזכות לסרב לחיפוש וכי הסרוב לא ייזקף לחובתו.**

משמעות התנגדות הנאשם לחיפוש ולמעצר:

כאמור, הנאשם סירב להילוות לרכב המשטרה והתנגד למעצר, והואיל וקבעתי כי המעצר והחיפוש היו שלא כדין, השימוש בכח שעשו השוטרים נגדו היה שלא כדין.

סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"א - 1969 קובע עבירה של התנגדות למעצר חוקי, על פיו:

"המשתמש בכוח או באיומים כדי למנוע או להכשיל מעצר חוקי, שלו או של אדם אחר, או כדי להכשיל חיפוש חוקי, דינו - מאסר ששה חדשים או קנס ...".

המחוקק מצא לנכון לקבוע עבירה מיוחדת של שימוש בכח ובאיומים לכשמדובר במעשה של התנגדות למעצר או לחיפוש אולם רק אם המעצר חוקי. המשתמע כי אם המעצר אינו חוקי, זכותו של הנעצר להתנגד לו באופן מידתי, מבלי שיהווה עבירה.

אף בטרם נחקק חוק יסוד כבוד האדם וחירותו, כבר בע.פ. 136/51 **פרנקל נ. היועמ"ש**, פ"ד ה (2) 1602, 1606 נקבע מפי כב' השופט אגרנט (כתוארו דאז):

"הפועל יוצא מקיום הזכות, אשר לכל האזרח, להיות חופשי ממעצר, הוא כי זה זכאי להתנגד למעצרו אלא אם אותו מעצר הוא חוקי. זאת אומרת: זכותו של אדם להתנגד למעצר שאחר אומר או מנסה לבצע כנגדו, תלויה בכך, אם לשני הסמכות החוקית לעצרו או לא. הזכות לעצור והחובה להיכנע (למעצר) עומדות ביחס שווה זו לזו".

וכן: **"כאשר באים להאשים אדם על התנגדות למעצר, חייבת התביעה להוכיח, בהוכחה שמעל לכל ספק סביר, כי המעצר היה חוקי. . . אם חוקיות המעצר לא הוכחה, הרי ניסיון לעצור אדם בכח הוא מעשה תקיפה בלתי חוקי, שהנעצר רשאי להתגונן כנגדו. הדבר הוא בבחינת מושכל ראשון בעבירות שעניין התנגדות למעצר "** [ראה ע 141/77 **רס"ל ילב נ. התובע הצבאי הראשי** המאוזכר בספרו של קדמי הנ"ל על הדין בפלילים].

האם הנאשם תקף שוטרים?

סעיף 276 לחוק העונשין התשל"ז-1977 מגדיר "תקיפה"- כמשמעותו בסעיף 378, הקובע כי:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות."

התאור שתיאר אלון את התנגדות הנאשם למעצר ולחיפוש, תואם את עדותו של סרגיי, ולמעשה גם את מרבית גרסת הנאשם, והיא אמינה עלי.

מתיאורים אלה ניכר כי התנהגות הנאשם הייתה פאסיבית לחלוטין, בעוד מי שהיו אקטיביים כל העת היו השוטרים, שהתעקשו לבצע המעצר והחיפוש, תוך שימוש, בצוותא חדא, בכח: הם דחפו אותו לעבר הרכב, משכו אותו בידיו, שכבו עליו וחבטו בצלעותיו כדי לאזוק אותו, משכו אותו לתוך הניידת, קיפלו את רגליו בכח וסגרו עליו הדלת, הם הסיעו אותו בניגוד לרצונו לתחנה, הורידו אותו מהרכב באחיזה זרועותיו ובהמשך הורידו אותו במדרגות תוך הרמתו .

אם בכך לא די, אלמלא התנגד אותו שוטר סויר, היה נעשה נגדו גם שימוש בטייזר.

אם נפגעו השוטרים בעצמם, הרי היה זה בשל השימוש הבלתי חוקי בכח שנעשה על ידם כדי להתגבר על התנגדותו החוקית של הנאשם.

לא מצאתי בעדויות ראיה לכך שהנאשם עשה שימוש אקטיבי בכח כנגד השוטרים ומסקנתי כי התנגדותו למעצר ולחיפוש הלא חוקיים, הייתה כדין ומידתית, ולא היה בה להקים עבירה של תקיפה שלא כדין.

באשר לעבירת האיום על אלון:

צינתי לא אחת בעבר, כי באמירה, בדבר כוונה להגיש תלונה נגד שוטר במח"ש, אין להוות איום.

סע' 192 לחוק העונשין תשל"ז קובע כי:

" המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו מאסר - שלוש שנים ".

כבר ברע"פ 2038/04 - **שמואל לם נ' מדינת ישראל** . תק-על 2006(1), 66, כב' השופטת בייניש כתוארה, התייחסה בהרחבה לרכיבי העבירה.

חלקו השני של הרכיב ההתנהגותי ביסוד העובדתי של עבירת האיום הוא תוכנו . האיום יכול להיות מכון לפגיעה בחיים של המאיים או של אדם אחר, פגיעה בגוף של המאיים או של אדם אחר, פגיעה בנכסים, פגיעה בפרנסה וכיוצא באלה איומים שונים.

בחינת תוכן האיום מעוררת שתי שאלות מרכזיות: ראשית, מהו התוכן שניתן להגדירו כ "תוכן מאיים" וכיצד ייקבע שהתוכן אכן מאיים.

סיווג תוכן הביטוי כאיום :

יש והאיום הוא ברור וחד-משמעי, כאשר הוא מפורש ובוטה. יש ומתעורר קושי בהכרעה אם אכן מדובר בביטוי מאיים. כך, באשר לביטויים גבוליים שיש בהם איום נרמז או איום מוסווה וכך, לעתים, בביטויים בעלי משמעות מאיימת בנסיבות המיוחדות של המאיים. החשיבות שיש לסיווג ביטוי כ "איום" במובנו העבריני נובע מן ההגבלה האינהרנטית הקיימת בעבירת האיומים על חופש הביטוי של הפרט. ככל שיינתן פירוש רחב יותר למושג האיום כך תתעצמנה המגבלות על חופש הביטוי. בשל התנגשות זו - בין הערך של חופש הביטוי לבין הערכים הקשורים בהגנה על שלוות נפשו, בטחון וחירות פעולתו של הפרט - קשה לעתים לקבוע במדויק אילו תכנים יעלו כדי איום ואילו לא.

במקרים אלה יידרש בית המשפט למצוא את האיזון בין השיקולים המתחרים - הגנה על חופש הביטוי מזה והגנה על שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט מזה - המתאים לנסיבות הענין. בית המשפט יידרש בכל מקרה לבחון את הנסיבות המיוחדות של הענין שבפניו תוך שהוא מנחה את עצמו על פי התכליות הכלליות. בחינה משולבת זו היא שתקבע את התוצאה בכל מקרה ומקרה.

קביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית. הבחינה נעשית מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיים, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיים בלבד.

על בית המשפט לבחון "אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום". בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי. הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות בהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי.

בעבירת האיומים המונח "בכוונה" אינו מתייחס לרכיב תוצאתי ונראה כי משמעותו הנכונה, מבין השניים האפשריות לפי סעיף 90א, היא "במטרה": מתוך שאיפה להשיג את ההפחדה או ההקנטה.

להגדרתה של הכוונה קיימת חשיבות וזאת לנוכח השאלה אם ניתן להחיל על דרישת הכוונה בעבירת האיומים גם מצב נפשי של צפיות. גם בעבירות שאינן תוצאתיות, דהיינו, עבירות התנהגותיות, ניתן להמיר את דרישה הכוונה בצפיות שמקורה בדוקטרינה פסיקתית, כך שצפיית התממשות היעד המבוקש ברמת הסתברות קרובה לוודאי, כמוה כשאיפה להשגת היעד, והדברים יפים גם לענין עבירת האיומים ומטעמים דומים.

המסקנה כי יש להחיל את הלכת הצפיות על עבירת האיומים עולה בקנה אחד גם עם דברים שאמר בית המשפט בע"פ 3779/94 - **חמדני משה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(1), 408 ובע"פ 103/88 - **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3), 373.

אמירה בדבר כוונה להתלונן נגד אדם במשטרה, או נגד שוטר במח"ש, או נגד עו"ד ללשכת עוה"ד, או כוונה לתבוע אדם בביהמ"ש, וכיו"ב - שנאמרת בעקבות התנהגות ומעשה שנעשו כלפי האומר, הסבור כי נעשו שלא כדין וגרמו לו עוול, היא זכות ואינה עבירה, אפילו נאמרת בכעס ובהתרסה. לעיתים אף מתבקש משלוח מכתב התראה בטרם הגשת תביעה.

במקרה זה סבר הנאשם, כי עוצרים אותו, עורכים עליו חיפוש ונוהגים כלפיו באלימות שלא כדין ולכן נמנע במכוון מלשתף פעולה. כתוצאה מכך, בעת שעשו נגדו שימוש בכח, חזר שוב ושוב על כך שבכוונתו להתלונן למח"ש. בנסיבות אלה, ואפילו אם לא היית קובעת כי בדין התנגד, אין בכך כל פסול.

האם הנאשם הכשיל השוטרים במילוי תפקידם?

כזכור, הנאשם נמנע לחלוטין מלשתף פעולה, והשוטרים לכן עשו שימוש בכח נגדו כדי לעצרו, לאזקו, להעלותו לרכב ולהורידו לחקירה. אגב זאת נחבלו הן הנאשם והן השוטרים.

סעיף 275 לחוק העונשין קובע כי:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטר, דינו- מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים".

מדובר בעבירה התנהגותית הדורשת כוונה, אולם הדרישה המקדמית הינה כי השוטר ממלא תפקידו כחוק, דרישה שלא מתקיימת במקרה זה.

משקבעתי כי השוטרים פעלו בניגוד לחוק לא מצאתי כי ביצע העבירה למרות שהמושגים "להפריע" ו"להכשיל" זכו בפסיקה למשמעות רחבה מאוד (ראה י. קדמי "על הדין בפלילים, חלק שלישי, בעמ' 1656) ולכן סירוב להילוות לשוטר לתחנת משטרה עפ"י צו מעצר (ראה למשל ע"פ 703/61 פס"מ לב 326), וברחה משוטר הדורש הצגת תעודת זהות (ראה ע"פ 617/80 פ"ד לה (2) 313)- בהחלט מהווים עבירה של הכשלת שוטר.

סיכום האישום הראשון:

הנאשם זוכה בשל טענת זוטי דברים מעבירות התקיפה של המתלונן ואיום עליו.

הנאשם נעצר על ידי אלון בחשד שהתכוון לתקוף את המתלונן, אך בדיעבד התברר לאלון כי רק

התרעם על הרחקתו מהמועדון.

בשלב זה, אלון, דה פקטו, אם לא דה יורה, ויתר על סטטוס המעצר בגין ניסיון התקיפה כביכול, אך ביקש לברר אם הנאשם מפר תנאי שחרור, וזאת בשל תחושת בטן ולא בהתבסס על חשד כלשהו.

אין במתואר להקים חשד סביר המצדיק עריכת חיפוש ללא צו על גופו של הנאשם, ומשהתנגד הנאשם ללכת עימו, ואפילו אם בהמשך הסכים לחיפוש, הואיל ולא העמידו על המשמעות על פי הלכת בן חיים, מדובר בחיפוש שלא כדין, ולכן ההתנגדות לעריכתו לא הקימה עילת מעצר.

בנסיבות אלה, הנאשם נעצר בשנית שלא כדין ולכן לא תקף השוטרים אלא רק התנגד למעצר לא חוקי, שזו זכותו.

התנגדות הנאשם הייתה כל העת פסיבית תוך שימוש אך ורק במידת הכח הדרושה כדי להתגבר על תקיפתו שלא כדין על ידי השוטרים.

הנאשם לא הכשיל השוטרים שכן הם פעלו שלא כדין והייתה לו הזכות להתנגד להם.

האמירה בנסיבות אלה כי יתלונן נגד השוטרים למח"ש - אינה מקימה עבירה של איום.

אציין כי כל הכרעתי מתבססת על העדויות של עדי התביעה והנאשם, שלמעט השימוש באלה, תואמות להפליא.

לא מצאתי ראיה מחזקת לטענת הנאשם כאילו אלון עשה שימוש באלה נגדו, אף שהשוטרים הודו כי מחזיקים באלות בחדר. לא רק זאת אלא החבלות שנחבל, כעולה מהעדויות, הצילומים והתעודה הרפואית, אינם מעידים על שימוש בכח מעבר לתיאור התקיפות כמתואר.

19. סיכום עובדות האישום השני:

מן העדויות עולה כי הנאשם, שכבר קבעתי כי מעצרו היה שלא כדין, נחקר רק בשעה 04:11, וכבר אז היה כה עייף, שנרדם במהלך הניסיון לחקרו, כעולה מן ההודעה עצמה (ת/17), שגבייתה הסתיימה בשעה 04:43.

טענתו כי לא הייתה הצדקה לחקרו בשעה כה מאוחרת - יש בה ממש.

ההסבר שניתן, כאילו לכשמובא עצור לדיון בהארכת מעצרו, יש להמציא גרסא - אינה במקום, הן משום שיש לעודד הבאה מהירה של עצורים לביהמ"ש ואפילו אם טרם הספיקו לגבות הודעותיהם

והן משום שניתן היה לגבותה לאחר שישן, בטרם ילקח לדיון. בעיקר משום שמדובר בפגיעה לא מידתית בכבודו ובשלומו הגופני של הנחקר, שממילא עקב עייפותו היה במצב שלא היה מסוגל למסור גרסא. זאת מבלי להתייחס לטענתו בדבר מניעת זכות ההיוועצות כשבאותו מועד לא נמצא סנגור תורן בשעת לילה מאוחרת.

בעקבות החקירה המאוחרת, הנאשם ישן פרק זמן קצר ביותר, בטרם העירו אותו בשעה 07:30 לערך, כדי שילקח על ידי נחשון לביהמ"ש לדיון בהארכת המעצר.

על פי הנוהל היה על שוטרי התחנה להכינו כחצי שעה בטרם הגעת לוחמי נחשון, אולם לכשאלה נכנסו לתאו גילו כי טרם קם.

הנאשם, בשפה העממית, היה "שפוך", ודרש לשתות תחילה משקה חם ולעשן סיגריה, בעוד לוחמי נחשון, שלא היו מודעים לכך שלא ישן, התרעמו מאד על העיכוב, ולכן היו חסרי סבלנות.

כתוצאה מכך החליטו לאזקו בניגוד לרצונו תוך שימוש בכח.

לעדות אחראי הצוות, עמר מאיר, ע"ת 4, כשניגש לאזק את ידיו, הנאשם השתולל ואגב זאת נתן לו מכה לכיוון החזה. לכן הוא, וע"ת 6, אסממאו ימרן, תפסו אותו בידיים, ונטרלו אותו ואמר לו תוך שהרים קולו, שרק אם ירגע, יעזוב אותו.

בשלב זה הם החליטו שלא לקחת הנאשם לביהמ"ש, והואיל ומשמעות החלטה זו שעל התחנה לקחתו, הקצינה התורנית, ע"ת 11, פקד רנית מייזנר, התערבה ודאגה להרגיעו, היא נתנה לו כוס תה וסיגריה, ולאחר מכן התרצה ונלווה אליהם מרצונו.

על פי עדותו של עמר, לאחר שעזב את ידיו, העצור איים באמרו: "העולם הקטן, אנו ניפגש, אתה לא מכיר אותי,

מי אני..."אתם גברים פה, אני אפגוש אתכם בחוץ". לכן שאל אותו: "אתה מאיים?" והוא ענה: "לא, אני רק אומר".

על פי עדותו של אסממאו ימהרו, הוא קרא להם "דפוקים, סתומים", ובשלב זה מאיר עמר הוציא אזיק וביקש את ידו. הנאשם בתגובה הניף יד לעבר עמר, ותוך שבירר של שניה, עמר תפס בידו האחת והוא בשניה, והצמידו אותו לקיר. עמר שאל אם נרגע, הוא אמר שכן, ועזבו אותו אך אז הוא התחיל לקלל, קרא להם אפסים, ואמר: **"אל תדאגו, אני יודע איפה אתם גרים"**. מאיר שאל אותו אם מאיים והוא השיב: לא, רק מודיע.

20. מסקנות האישום שני:

בהתייחס לתקיפת לוחמי נחשון:

הואיל וכבר קבעתי כי מעצרו של הנאשם היה שלא כדין, עמדה לו הזכות להתנגד למעצר ולדרישה לאזקו. מהעדויות עולה בברור כי אגב ההתנגדות לאיזוק הוא הניף ידיו וכתוצאה מכך פגע בחזהו של עמר בעת שהלה רכן לעברו ועשה שימוש נגדו בכח כדי לרסנו. בנסיבות אלה לא מדובר בתקיפת עובד ציבור אלא בהתנגדות חוקית ומידתית.

שונה הדבר לגבי האיומים:

הנאשם ידע היטב כי לוחמי נחשון לא היו מעורבים במעצר וכי מבחינתם המעצר חוקי ועליהם לקחתו לביהמ"ש. לעדות עמר, מבחינתו צו המעצר של קצין המשטרה כמוהו כצו הבאה המקנה לו סמכות שימוש בכח.

בנסיבות אלה לא מצאתי כל הצדקה לאיומים שאיים עליהם, וודאי לא כשאלה נאמרו לאחר שכבר עזבו אותו והחליטו שלא לקחתו עימם.

הנאשם מכחיש כי איים עליהם אולם מצאתי כי עדויות עדי התביעה אמינות ומחזקות זו את זו. ניכר כי העדים לא תיאמו עדויות אלא כל אחד העיד על פי זכרונו.

כפי שציינתי לעיל, הקביעה אם תוכן הביטוי מאיים, נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית, מנקודת מבטו של אדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיום. בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי, הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי והנסיבות בהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי.

המונח "בכוונה" אינו מתייחס לרכיב תוצאתי ומשמעותו היא שהמטרה היתה השאיפה להשיג אלמנט של הפחדה או הקנטה.

האמירות "אנו ניפגש, אתה לא מכיר אותי" ו"אל תדאגו, אני יודע איפה אתם גרים", הן ללא ספק אמירות, שעל פי כל אמת מידה, מהוות מילות איום, שמטרתן להפחיד ולהקניט הלוחמים. איומים אלה אינם כלולים

במסגרת זכותו של הנאשם להתנגד באופן מידתי למעצר הבלתי חוקי ולכן שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי
אכן איים עליהם.

21. לאור כל האמור, זיכיתי הנאשם מכל העבירות המיוחסות לו למעט הרשעתו באישום השני בעבירת האיום
על לוחמי נחשון .

בהסכמת הצדדים הכרעה זו תשלח אליהם והעוזרת המשפטית תקבע מועד לשמיעת הטיעונים לעונש.

ניתנה והודעה היום ט' בתמוז תשע"ה, 26/6/2015 במעמד הנוכחים.

רובין לביא , שופטת בכירה